

"KJÆRLIGHET PÅ PINNE"

SPILLEFILMMANUS AV EIRIK ILDAHL

Eirik Ildahl
Jac. Aallsgt. 18-20
N-0368 Oslo
(+47) 21 90 15 28 (kontor)
(+47) 22 49 01 53 (privat)
e-mail: eirik.ildahl@chello.no

OPPTONING:

001. FORTEKSTSEKVENNS.

Ornamenter og siseleringer i blinkende sølv glir sakte forbi.

MUSIKK: En spilledåse spiller "BRO BRO BRILLE."

Sølvornamentene som glir forbi, er overflaten på en vakker, gammel sølvspilledåse som roterer langsomt i mørket. Tre små sølvfigurer på lokket - en streng keiser, en jomfru og en soldat - gjør rykkete, mekaniske bevegelser til musikken.

SLUTT PÅ FORTEKSTER.

002. EXT. JERNBANELINJE, DAG.

Brått klipp til sola som spruter som maskingeværild fram mellom hjulene på et passasjertog som dundrer gjennom skogen.

003. INT. TOGKUPÉ, DAG.

ODD, en konservativt velkledd mann i slutten av tyveårene, sitter i et sete mot midtgangen og blar i en rosa avis. Med et blikk mot vinduet legger han ned avisen og henvender seg til sidemannen.

ODD

Unnskyld, har du noe imot å bytte plass et par minutter?

Han reiser seg uten å vente på svar. Sidemannen ved vinduet ser forundret på Odd, men flytter seg over mot midtgangen.

004. EXT. JERNBANE/GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Toget feier mektig og uovervinnelig bortover skinnegangen.

De fjerne ulene når fram til en gammel banevokterbolig, som ligger helt for seg selv mellom trærne ved jernbanelinja.

Et enslig signallys ved banevokterboligen pulserer rødt.

Terrassedøra åpner seg. LIV (25) stiger forventningsfullt ut, iført en lang pelskåpe.

En automatisk sporskifter slår over. Et sidespor lukkes. Skinnegangen glinser snorrett gjennom den mørke pelsen av barskog.

Signallyset skifter til gnistrende grønt.

Liv står ventende med ansiktet mot skinnegangen bak huset. Hun lukker øynene mot sola og suger lufta grådig inn. Slagene av toghjul mot skinnegangen nærmer seg langt borte.

Det lange, glinsende toget suser hamrende gjennom skyggebuskene.

005. INT. JERNBANEKUPÉ, DAG.

Odd sitter ved togvinduet og stirrer forventningsfullt mot skogbrynet langs linja. Sidemannen skotter nysgjerrig mot ham.

006. EXT. JERNBANE/GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Togfløyta uler vellystig. Liv åpner øynene og ser bortover skinnene.

Lokomotivet bryter fram mellom trærne og dunderer mot banevokterboligen.

Liv smiler.

Idet de første passasjervognene er på høyde med terrassen, river hun opp pelskåpa og blotter seg.

007. INT. JERNBANEKUPÉ, DAG.

I et lynglimt ser Odd den nakne kvinnekroppen. Så er det på nytt bare mørk skog.

Med et strålende smil snur Odd seg bort fra vinduet igjen. Han blir vår at sidemannen stirrer måpende mot ruta.

ODD

Skal vi bytte igjen?

Han reiser seg uanfektet.

008. EXT. JERNBANE/GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Med kåpa trukket godt om seg ser Liv oppglødd etter toget. I det fjerne faller fløytetonen.

009. EXT. JERNBANEPERRONG OSLO S., DAG.

Lokomotivet står dampende på stasjonen. Et mylder av glade unger stamper seg ut med rop og latter.

010. EXT. PARKERINGSPLASS, DAG.

Odd hopper spenstig over gjerdet og nøytraliserer bilalarmen med et lystig *BIPP-BIPP*. Han setter seg inn og starter i én bevegelse, og vrenger med et brøl ut av parkeringsplassen.

011. INT. BIL, DAG.

Odd smiler bredt, mens blikket fraværende følger med i trafikken.

Han rigger rastløst på seg i setet, og griper mobiltelefonen.

012. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Telefonen piper utålmodig på et lite bord ved siden av et stort jacuzzi-badekar. Liv ligger nedsenket i vannet og nyter vannstrømmene mens hun tar dype drag av en sigarett. Endelig strekker hun ut armen og griper telefonrøret.

LIV
(i telefonen)

Hallo?

Fra telefonen kommer det bare dype stønn.

LIV
(forts., i telefonen)
Hvem er det?

Igjen bare stønn fra telefonen. Liv gisper i seg et siste drag av sigaretten, og smiler.

LIV
(forts., i telefonen)
Vær så snill... Jeg er en forsvarelsløs kvinne - naken og alene midt i skogen!

ODD
(OFF, fra telefonen)
Nå kommer jeg og tar deg.

LIV
(i telefonen)
Min mann kan komme når som helst.

Hun kniper igjen et ertende smil og venter spent på reaksjonen.

013. INT. BIL, DAG.

Odd flirer gutteaktig inn i mobilen.

ODD

(i telefonen)
 Drittssekken? Han som lar deg gå
 hjemme, mens han har seg på dyre
 hoteller?

LIV
 (OFF, fra telefonen)
 Ja... Men bare et lite kyss, da.

014. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Vannet surkler ut av badekaret. Liv står ved siden av
 og kjærteegner kroppen utenpå det store, myke
 håndkleet. Hun har telefonen mellom hake og skulder.

ODD
 (OFF, fra telefonen)
 Jeg begynner med munnen. Så
 brystene. Til slutt navlen. Fra
 innsiden.

Liv rister på hodet, smiler oppgitt.

LIV
 (i telefonen)
 Du har så snill stemme! Jeg kan
 høre på deg at du ikke mener det.

015. INT. BIL, DAG.

Odd puster hest inn i mobiltelefonen mens han spinner
 forbi raden av biler i høyre fil.

ODD
 (i telefonen)
 Jeg kan slikke deg under haken?

Han lager ømt kose- og surklelyder.

016. INT. BANEVOKTERBOLIG, DAG.

På bordet ved jacuzzi-badecaret ligger telefonrøret.
 Liv er ikke å se.

ODD
 (OFF, fra telefonen)
 Hører du meg? Liv?

017. INT. BIL, DAG.

Bak rattet lytter Odd i mobiltelefonen. Han fukter
 bestemt leppene.

ODD
 (i telefonen)
 Liv...!

018. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv sitter i den store dobbeltsengen og fisker to par håndjern ut av nattbordskuffen. Mellom sengestolpene i hodeenden er det en tverrligger som sitter fast på toppen. Liv griper telefonen.

LIV

(i telefonen)

Min mann har håndjern i nattbordet! Er det normalt?

ODD

(OFF, fra telefonen)

Må man, så må man.

LIV

(i telefonen)

Lover du å være snill hvis jeg lenker meg fast før du kommer?

ODD

(OFF, fra telefonen)

Du vet at samme hva jeg kommer til å gjøre, så er alt bare for din skyld.

Forventningsfullt klikker Liv et håndjern fast rundt hvert håndledd, og smekker så begge håndjernene i lås rundt hver sin sengestolpe.

LIV

(i telefonen)

Jeg er hjelpeløs.

019. INT. BIL, DAG.

Odd venter anspent; øynene skinner mens han holder blikket stivt festet på veien. Pusten går tyngre.

ODD

(i telefonen)

Lukk øynene. Nå åpner jeg døra til soverommet... Nærmer meg.

LIV

(OFF, fra telefonen)

Jeg føler pusten din mellom bena.

Odd smiler bredt for seg selv bak rattet med mobiltelefonen til øret, tar seg tid.

ODD

(i telefonen)

Jeg setter meg på sengekanten.
 Stryker deg over kinnet. Løsner
 slipset.

020. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv lukker øynene og kroer seg inne i den myke
 silkeslåbroken.

ODD
 (OFF, fra telefonen)
 Jeg glir forbi brystet. Forbi.
 Rører det ikke. Ned brystbenet.
 Nærmer meg navlen.

Livs pust går tyngre.

ODD
 (forts., OFF, fra telefonen)
 Jeg stanser opp i en skog av myke
 dun, og kjenner sitringen under
 meg.

021. INT. BIL, DAG.

Odd holder oppspilt telefonen til øret mens han gir
 bønn pinne.

LIV
 (OFF, fra telefonen)
 Er du stiv nå?

Hun puster tungt. Odd fukter leppene og stryker seg
 over skrittet.

ODD
 (i telefonen)
 Mh. Men jeg snuser bare. Ser deg
 bli våtere. Jeg kommer til å sitte
 sånn i...
 (sjekker raskt uret)
 ...ti minutter.

LIV
 (OFF, fra telefonen)
 Jeg kjenner deg der allerede.

Odd gjør en frustrert grimase og presser bilen enda
 litt fortere.

ODD
 (i telefonen)
 Nei, jeg rører deg ikke. Bare
 puster mot deg. Venter med tunga,
 lukter...

Odd gnir seg over skrittet, og tuter ergerlig på bilen foran.

Det peser tungt i den andre enden. Odd girer ned og gir full gass.

022. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv løfter overkroppen i bue og stønner mot telefonrøret mens hun gnir underlivet mot senga. Den aggressive bilduren bygger seg opp.

LIV
(i telefonen)
Du når nesten bort. Bare en millimeter...

Idet bilduren brått brytes, glir en bekymret skygge over smilet hennes. Hun løfter forundret på hodet, men kan ikke holde tilbake et opphisset stønn.

023. EXT. BILVEI, DAG.

Odds bil får en ustøhet, skrenser og braser utfor veiskulderen. På høykant pløyer bilen gjennom et kjerr i skråningen nedenfor veien. Bilen slynges rundt, men lar seg ikke stanse; den triller kast-i-kast nedover skrenten.

024. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv stønner tungt mot telefonrøret. Plutselig stanser hun.

LIV
(i telefonen)
Odd? Hva gjør du?

Hun ser rådvill framfor seg.

025. EXT. BILVEI, DAG.

Odds bil ligger og bikker på kanten av en knaus nedenfor veibanen. Døra til førersetet er trykket helt inn.

026. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv rykker prøvende i håndjernene.

LIV
(i telefonen)
Odd? Hallo...?

027. EXT. BILVEI, DAG.

Bilen til Odd bikker over. Med et brak blir den liggende på taket.

028. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv griper tak i tverrliggeren over sengestolpene. Med et lett rykk løfter hun tverrliggeren av, og er fri.

029. INT. SYKEHUS (FEMMANSROM), NATT.

Maskulin snorking lyder et sted bak veggen av skjerm Brett. En infusjonspose med dråpeteller glir inn i fokus. Dråpetelleren slipper en ny dråpe ned i den gjennomsiktige plastslangen, som ender i en kanyle, teipet fast til Odds håndbak.

Odds ansikt ligger oppskrapet og urørlig på puten.

Liv sitter ved sykesengen og betrakter ham engstelig.

En rykning i Odds ansikt viser at det står til liv. Så ligger han igjen som før.

Liv ser ned på ham. Redd, forvirret, utilpass.

Idet en skikkelse i hvit frakk, doktor VIBEKE HOLT (45) kommer bort til Liv, kikker hun opp.

030. INT. SYKEHUS, NATT.

Vibekes fingre beveger seg raskt og rutinert over et data-tastatur.

VIBEKE

Du er nærmeste pårørende?

Liv sitter og vrir nervøst på gifteringen sin. Hun nikker, og lukker hånden for å tvinge den til ro.

VIBEKE

(forts.)

Ingen foreldre?

LIV

Moren er død.

Vibeke ser spørrende på henne, venter på en fortsettelse.

LIV

(forts.)

Faren forsvant da han var to.

Vibeke avslutter og går bort til en lystavle, hvor det henger røntgenbilder av en ryggstøyle. Vibeke peker forklarende på et område i korsryggen.

VIBEKE

De største skadene er på det lumbale nivå, og oppover mot T10.

Liv følger oppmerksomt med, uten helt å fatte hva det innebærer.

VIBEKE

(forts.)

Det er den delen av nervesystemet som styrer musklene nedenfor midjen.

LIV

Tar det lang tid å bli frisk?

VIBEKE

Det er selve ryggmargen som er skadet, så skaden er nok uopprettelig. Men...

LIV

Skal han bli liggende sånn? Så lenge han lever!?

VIBEKE

...Vi begynner med rehabilitering så snart bruddene er stabilisert.

LIV

Jamen... kan han gå igjen?

VIBEKE

Han vil antagelig kunne få en stor grad av mobilitet. Men han vil måtte sitte i stol.

Liv møter uttrykksløst blikket hennes.

VIBEKE

(forts.)

Det er som regel før man venner seg til tanken at det er verst.

LIV

Er det andre ting han ikke kan?

VIBEKE

Blære- og endetarmsfunksjoner. Men her fins det uridom, klystér... Plasthanske, for den del.

LIV

Er det... hele resten av livet?

VIBEKE

Alt det der finner dere ut av, det er bare teknikker. Det du skal forberede deg på nå, er de første depresjonene.

LIV

De... kommer?

Vibeke ser henne i øynene og nikker alvorlig.

VIBEKE

Er det noe mer du lurere på, foreløpig?

Liv rister på hodet. Idet hun skal til å gå, stanser Vibeke henne.

VIBEKE

(forts.)

En ting til... Ereksjonen er borte. Men her fins det også mange hjelpemidler når dere kommer så langt.

031. INT. SYKEHUS (KORRIDOR), DAG.

Liv ser hjelpeløst framfor seg. De grelle neonlysene i korridoren ruller over hodet hennes og forsvinner bakut mens hun går.

Liv stanser foran en glassdør.

Hun legger hånda på døra, men blir bare utilpass stående og se inn.

032. INT. SYKEHUS (FEMMANSROM), DAG.

Innenfor glassdøra ligger Odd med ryggen til. Han har oppmerksomheten vendt mot CARL (59), som sitter ved sengekanten iført en uklanderlig dress.

CARL

Jo, men én ting er hva du kan omstille deg til bevisst... I drømme fortsetter de fleste med å gå og løpe hele livet. Sies det da.

ODD

Jeg sier ikke at det er enkelt, onkel Carl.

Carl får øye på Liv som står ubesluttet utenfor glassdøra. Odd ligger fremdeles med ansiktet bort fra døra og ser henne ikke.

CARL

Liv da? Takler hun det?

ODD

Hun må jo det.

CARL

Det blir tøft for henne også?

ODD

Det blir tøft. Men det er jo ganske mye som blir som før også?

CARL

Det er de ekteskapene som ryker.

ODD

Økonomi er jo ikke noe problem for oss. Jeg har plenty andre jobbmuligheter.

Carl ser åndsfraværende mot Liv utenfor glassdøra. Liv snur seg utilpass med ryggen mot ham, kjemper med seg selv.

CARL

Men så er det jo hva man drømmer om...

Carl ser at Liv brått snur og går bort den veien som hun kom.

CARL

(forts.)

Du vet, jeg er alltid der hvis du trenger meg.

Odd nikker alvorlig og oppriktig.

ODD

Du har alltid vært som en far for meg.

033. EXT. OG EXT./INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

MUSIKK: CELLO SOM ØVER, SOLO.

HÅNDHOLDT P.O.V.: Kamera beveger seg gjennom krattskogen. Den gamle banevokterboligen dukker opp i synsfeltet. Lyd av LISTENDE SKRITT.

Et opplyst vindu tiltrekker seg oppmerksomhet i bildet. Når vi kommer nærmere, ser vi Liv innenfor med en cello. Hun avslutter spillet og blir sittende urørlig. Så legger hun celloen ned i kassen.

Fra et klesskap haler hun ut forskjellige plagg. De få som finner nåde havner i en reiseveske. Bare skuffen med raffinert undertøy tømmes usortert opp i vesken. Vi hører kikkerens *ÅNDEDRETT*.

Så slukker Liv lyset og bærer med seg cellokassen og reisevesken ut av rommet.

Idet kamera forlater det tomme rommet og titter rundt hushjørnet, ser vi at Liv tusler ned oppkjørselen med cellokassen og vesken.

034. INT. SUNNAAS SYKEHUS (NESODDEN), DAG.

Treningsrommet summer av stemmer og aktivitet. Odd ligger på en treningsbenk og løfter målbevisst manualer. Han legger fra seg manualene idet han ser -

- en terapeut som kommer mot ham med et brev.

Odd gjenkjenner forventningsfullt håndskriften på konvolutten, river den opp og famler inni etter brevark.

Livs giftering triller ut.

Odd stirrer overrumplet på giftingen.

Så finner fingrene hans et ark med et par hastig nedtegnede linjer, undertegnet *Liv*.

Odds munn glir langsomt igjen, kjevemusklene knyter seg. Blikket blir svart som kull.

NEDTONING TIL SVART.

035. INNTONING AV TEKSTPLAKAT: SYV MÅNEDER SENERE.

036. EXT. FYLKESVEI, DAG.

En bil kommer kjørende langs veien, som er kranset av tett skog.

037. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Bilen stanser ved portstolpene til oppkjørselen foran den gamle banevokterboligen.

Odd sitter bak rattet, som har brems og gass på rattstammen og en påmontert kule for sikrere

enhåndsbetjening. Han kikker forskende opp mot banevokterboligen.

Banevokterboligen ligger i én etasje over en sokkel-etasje med egen inngang. Mellom inngangen til sokkel-etasjen og hellegangen opp til hovedinngangen på baksiden ligger det en dobbel garasje.

Bilen fortsetter oppover oppkjørselen og parkerer foran garasjen.

Odd griper rullestolen som ligger sammenslått i setet ved siden av ham. Han lemper rullestolen over fanget og ut av bilen, der han slår stolen opp før han begynner å ake seg over med en liten bag.

Med kraftige armtak manøvrerer Odd stolen opp hellegangen til hovedinngangen på baksiden. Foran de to trappetrinnene opp til inngangsdøra stanser han et øyeblikk.

Så snur han stolen, rygger inn mot trinnene og begynner forsiktig å vrikke seg opp på trammen.

Ustøtt vakler stolen opp på det første trinnet, truer med å ramle, men gjenvinner en skjør balanse på de to bakhjulene.

Odd lirker begge bakhjulene opp det siste trinnet, men tar overbalansen idet stolen kommer opp på trammen. Han faller på ryggen.

Et øyeblikk ligger han hjelpeløs. Så nær, men så fjern...

Odds P.O.V.: Skyer driver dovent over himmelen.

Odd rister oppgitt på hodet, men kan ikke holde tilbake en latter. Latteren bobler fram, vokser, og ender i et livsbejaende "Hoi!".

Odds P.O.V.: Ropet jager opp en flokk med fugler. De forsvinner over grantoppene.

Odd trer seg møysommelig ut av stolen, får den på rett kjøll og låser hjulene. Deretter haler han seg opp på setet igjen.

Endelig oppe retter han triumferende ryggen og puster ut. Så finner han fram husnøkkelen.

038. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd triller inn. Han lar langsomt blikket gli over garderoben ved siden av sikringsskapet.

En sykkelhjelm, en kraftig sykkellenke og en stabel fottøy: Joggesko, steppesko, tresko, slalåmstøvler, vadestøvler, svømmeføtter...

Han strekker seg etter lysbryteren i entréen og trykker den inn, men ikke noe lys kommer på.

Han kjører lenger inn, og lar blikket gli over åpne dører: Inn til kjøkkenet, inn til badet med jacuzzi'en, inn til soverommet, inn til et øvingsrom med et tomt notestativ. Ved toppen av trappa ned til underetasjen stanser han.

Trappa forsvinner ned i et mørkt, truende svelg. Kom det en lyd...?

Odd skutter seg, og triller videre inn i stua.

039. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd sitter ved stuebordet og spiser oppvarmet hermetikk i skjæret fra et enslig stearinlys.

Han løfter på hodet - dét var da vitterlig en lyd...?

Odd hører ikke noe mer, og fortsetter rolig å spise.

Med ett skjærer *DØRKLOKKA* gjennom stillheten.

Tvilrådlig ser Odd ut mot den mørke entréen, og triller langsomt ut mot døra.

Foran entrédøra nøler han.

ODD

Hallo?

Ingen svarer. Odd åpner forsiktig døra.

Han stirrer ut gjennom sprekken, vantroen brer seg i ansiktet.

040. INT./EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Liv står på trammen. Håret er tjafsete, ansiktet dradd og klærne ustelte. Hun har med seg cellokassa og vesken.

Et langt øyeblikk møter hun Odds blikk; så ser hun ned.

Odd bare stirrer uttrykksløst. Først når Liv snur seg for å gå, slår han døra opp for henne.

ODD

Kom inn.

Liv ser usikkert på ham.

LIV
Det passer kanskje ikke?

Odd vinker henne inn.

Liv samler sammen vesken og cellokassa, og manøvrerer seg klossete inn gjennom døren.

Odds blikk mykner. Han tar vesken for henne.

Liv setter fra seg cellokassen og henger fra seg jakken. Den faller ned, og hun bøyer seg for å ta den opp igjen.

Odd griper henne om livet bakfra, og drar henne ned på fanget sitt. Et overrasket rop unnslipper Liv.

Odd smiler spørrende mot henne. Nølende smiler Liv tilbake. Odd trekker hodet hennes inntil seg. Liv synker inn i favnen hans.

041. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG (SOVEROM), NATT.

En gaffel plukker godbiter fra et Brett med aftensmat, hastig rasket sammen av råvarer som har overlevd: Skinke, asparges, potetsalat.

Liv fører gaffelen mot Odd, som ligger utstrakt i senga ved siden av henne. Rundt dem tindrer rommet av dusintalls stearinlys i alle farger og fasonger.

Odd gaper mot gaffelen.

ODD
Nærmere.

Liv holder ertende gaffelen utenfor rekkevidde.

LIV
Jeg nærmer meg. Lukk øynene.

I et glimt gjenkjenner Odd leken. Han lukker lydig øynene.

LIV
(forts.)
Jeg rører deg ikke. Du venter,
lukter, tunga løper i vann...

I et uventet glefs klarer Odd å sikre seg gaffelbiten. Han smiler, legger armen rundt Liv og kysser henne hardt på munnen.

Hun overgir seg, og lar seg synke inn i favnen. Odd knuger henne; kjenner etter at hun er der på ordentlig.

ODD

Jeg kommer til å jobbe mer hjemme nå.

Et øyeblikk brenner blikkene deres mot hverandre, så omfavner de hverandre på nytt. Kjærlig og forsiktig begynner Odds hånd å gå på oppdagelsesferd inn under Livs klær.

Hun skyver hånda hans til side, men blir liggende tett inntil ham.

LIV

Det er ingen vits, Odd.

Odd ser uforstående på henne. Så smiler han spøkefullt.

ODD

Nei...?

Hånda fortsetter ertende.

Liv lukker øynene uten å se på ham. Hun puster tungt og svarer ikke. Forskrekket skjønner Odd at hun mener alvor.

ODD

(forts.)

Har du tenkt å reise igjen?

Liv rister hektisk på hodet, ser oppriktig på ham.

LIV

Jeg har prøvd å finne en annen.

Odd nikker taust.

Liv rister sorgmuntert på hodet.

LIV

(forts.)

Det gikk ikke.

Smilet forsvinner i et snufs. Motvillig løsner gråten.

Odd ser på henne, kjærlig og trist på samme tid.

Så trekker han henne tett inntil seg. Hun kryper hikstende sammen mot brystet hans.

Signallyset ved jernbanelinja pulserer rødt.

Odd sitter urørlig på terrassen og speider nedover jernbanelinja.

Han sjekker klokka og løfter høyre hånd opp i lufta. I samme øyeblikk som han lar hånda falle -

- slår pensen oppe på linja bak huset over - *PLANG!*

Odd stirrer bortover jernbanelinja.

ODD
Kadong. Kadong.

Langt borte hører han toget nærme seg. Han rigger med i en jevn rytme.

ODD
(forts.)
Kadong kadong kadong kadong
kadong...

Han trekker i en innbilt spak. Litt forsinket når lyden av togfløyta ham. Han rister oppgitt på hodet.

ODD
(forts.)
Treiging.

Toget kommer susende mot huset.

Odd betrakter det urørlig, uttrykksløst.

Toget kadong-kadong'er forbi i stor fart, og forsvinner i det fjerne.

043. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Med hendene passivt i fanget sitter Odd halvt skjult bak et gardin i stua og ser ned mot gårdsplassen.

044. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Foran en rustflekkete kassevogn midt i oppkjørselen står en mann i arbeidstøy, WAGNER (52). Han speider mysende opp mot huset. Så åpner han postkassa, blar likegyldig igjennom den uadresserte reklamen og legger den ned igjen.

045. INT./EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Odd betrakter den fremmede, som står tvilrådlig ved postkassa.

046. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Wagners blikk stanser ved Odds ansikt bak gardinet.

047. INT./EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Odd betrakter uttrykksløst Wagner. Idet Wagner begynner å gå opp mot huset, trekker Odd seg raskt tilbake fra vinduet.

048. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Wagner trykker inn knappen til dørklokka. Det durer inne i huset.

049. INT./EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Odd sitter urørlig ved siden av vinduet. Endelig holder duringen fra dørklokka opp, men en kraftig banking overtar. Odd gjør fremdeles ikke mine til å åpne døra. Så begynner det å kime igjen, samtidig som bankingen fortsetter! Odd stønner irritert, men blir bare sittende. Omsider holder bankelyden opp, mens kimmingen fortsetter intenst og uten pause.

Med ett skimter Odd en bevegelse utenfor vinduet, og titter ut.

Wagner står smilende nedenfor stuevinduet og vinker opp til ham. Kimmingen vedvarer.

Odd setter hissig kurs for entréen.

050. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Odd river opp inngangsdøra, og ser mørkt på knappen til dørklokka. En plankestubb er spikret tvers over knappen, slik at den holdes inne.

Odd griper en paraply innefra, stikker spissen inn under plankestubben og vipper den vekk. Den infernalske duringen stanser.

Wagner kommer opp til Odd. Han smiler, forsiktig avventende.

Odd ser spørrende tilbake.

WAGNER

Odd Karlsen?

Odd nikker bekreftende. Wagner nøler.

WAGNER

(forts.)

Wagner. Fra hjelpemiddelsentralen.
Vil du ha rampa opp til døra di
denne veien eller dén veien?

Han peker rundt trappa opp til inngangsdøra.

Odd ser stumt på ham, trekker på skuldrene, snur,
triller inn og lukker døra bak seg. Det klikker i
låsen.

Wagner blir stående paff.

051. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, FORMIDDAG.

Odd sitter i rullestolen ved vinduet. Idet det lyder
et voldsomt brak, skvetter Odd til og ser mot
entréen.

Wagner kommer smilende inn med dørbladet til
inngangsdøra under armen. Idet han får øye på Odd,
knakker han på dørbladet.

WAGNER

Kom inn!

Han setter fra seg døra og stiger muntert inn i stua.

WAGNER

(forts.)

Det skal bli godt med litt frisk
luft her?

Odd ser bare stumt på ham. Wagner blir alvorlig.

WAGNER

(forts.)

Du kan ikke ha dette ruklet her.
Du får en med fjernkontroll -
omtrent som til TV'n. Låsekoden
kan du programmere inn sjøl.

ODD

Hva om strømmen går?

Et bilde av Liv fanger Wagners oppmerksomhet.

WAGNER

Kona di?

ODD

Hvor lang tid tar det å reparere
døra?

WAGNER

Kommer an på... Hun er på jobb,
kanskje?

(Odd svarer ikke)
Hvorfor er ikke du på jobb...?

ODD
Det kommer an på hva?

WAGNER
Hvor mye som må gjøres her. Det er en gammel banevokterbolig?

ODD
Det er bra som det er.

Odd kjører ut av stua, og humper over dørstokken.

WAGNER
Jeg kunne ta bort dørstokken for deg?

Odd stanser og ser likeglad på ham.

ODD
Tar det lang tid?

WAGNER
(trekker på skuldrene)
Stolheisen tar noen dager uansett.

Odd blir litt overrumplet, men nikker. Så snur han ryggen til og fortsetter ut av stua.

Fra entréen triller Odd inn i soverommet, og lukker døra etter seg. Wagner kommer etter ut fra stua, men stanser foran soveromsdøra.

Han nøler bare et øyeblikk; så åpner han døra.

Idet Wagner stiger inn i soverommet, snur Odd seg forarget rundt i stolen. Wagner setter seg uanfektet på sengekanten vis-a-vis Odd og legger hånda fortrolig på låret hans.

WAGNER
(forts.)
Er du glad i kona di?

ODD
Hva faen har du med det å gjøre?

WAGNER
Har dere lyst til å bli gamle sammen?

ODD
Skal du komme i gang med den rampen eller!

Odd feier til side Wagners hånd.

WAGNER

Hvilken side vil du ha den?

ODD

Jeg driter i hvilken side.

WAGNER

Har dere tenkt å bli gamle sammen her? I dette huset?

Odd ser ampert på Wagner.

ODD

Okay. Jeg tar hintet...

WAGNER

Gjør du det?

Odd nikker. Wagner smiler, og klapper ham omsorgsfullt på hodet.

WAGNER

(forts.)

Hvilken side?

Odd trekker på skuldrene.

Wagner reiser seg, rister på hodet.

WAGNER

(forts.)

Nei, hvem trenger ben?

Han bøyer seg, støtter håndflatene mot gulvet, sparker ifra og går opp i håndstående. Vaklende beveger han seg på hendene mot døråpningen.

Odd stirrer overrumplet.

Idet Wagner strever med å manøvrere seg ut gjennom døråpningen, kommer Livs ben til syne foran ansiktet på ham.

Wagner vrir overrasket på hodet, mister balansen og faller sammen på gulvet foran henne.

Liv betrakter ham måpende.

WAGNER

(forts.)

Hei.

Odd kan ikke holde tilbake en liten latter.

Wagner registrerer latteren og smiler skjevt opp på Odd - fornøyd med å ha brutt isen.

Odd ser Wagners tilfredshet, men fortsetter å le.

Liv tar seg inn, ser avmålt på Wagner.

LIV

Er det din bil som står midt i oppkjørselen?

052. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG (ØVINGSROM), DAG.

Liv sitter og øver cello, driller et parti med komplisert rytme. En serie med abrupte slag fra en elektrisk drill avbryter henne, og hun begynner på nytt.

Midtveis i det vanskelige partiet dundrer slagdrillen løs igjen, og hun kommer ut av det nok en gang.

Hun trekker pusten dypt og begynner for tredje gang. Slagdrillen uteblir, men vissheten om at den kunne kommet er nok til å distrahere henne. Hun kommer ut av det og legger ned celloen.

053. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Wagner gjør brått en pause fra arbeidet med å montere gelender på betongrampen, og lytter undrende ut i lufta. Svetten gjør at skjorta klister seg til overkroppen.

ODD

Alle stolheisene i operaen?

Odd ser utålmodig på Wagner fra rullestolen. Wagner nikker åndsfraværende.

WAGNER

Det var etter dét de begynte å kalle meg Wagner...

Han gjenopptar arbeidet.

WAGNER

(forts.)

Det blir kanskje mye bråk for kona di?

Liv betrakter taust Wagner og Odd fra vinduet.

Odd bare blåser av Wagner.

ODD

Hva heter du egentlig?

Med ett blir han vår at Liv står i vinduet, og at hun har blikket stivt festet på Wagners muskuløse overkropp.

ODD

(forts., roper til Liv)

Vi er snart ferdig med å bore!

Liv smiler - skyldbepisset? - til Odd og trekker på skuldrene.

LIV

Det er for varmt uansett.

Hun forsvinner inn i huset. Odd ser uttrykksløst etter henne.

054. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

MUSIKK: *CELLO SOM ØVER, SOLO.*

HÅNDHOLDT P.O.V.: Kamera beveger seg inn gjennom entréen i banevokterboligen. Lyd av *LISTENDE SKRITT*. Kamera stanser og kikker stjålemt inn i stua, hvor Odd sitter halvt bortvendt med en avis.

Kamera sniker seg videre mot soverommet. Utforskende sveip over rommet. Livs veske åpnes, men pung og penger får ligge i fred. Skap åpnes nysgjerrig. Til sist trekkes nattbordskuffen ut.

CELLOMUSIKKEN stanser abrupt idet -

- to par håndjern og en nøkkel med rosa hjerte kommer til syne.

Fra entréen lyder skritt. Liv kommer til syne i døråpningen og ser spørrende rett mot kamera.

NYTT UTSNITT: Wagner står ved nattbordet. Mens han kikker konsentrert mot taket skyver han umerkelig nattbordskuffen inn igjen.

WAGNER

Hadde det vært noen hjelp med et håndtak ned fra taket til å dra seg opp av senga?

Liv betrakter ham mistenksomt uten å svare.

055. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Liv sitter på øvingsrommet og spiller *VALSE TRISTE* på celloen. Hun blir oppmerksom på at Wagner står i døra, og stopper.

WAGNER

"Valse triste"?

Liv nikker.

WAGNER

(forts.)

Jean Sibelius. Opus førtifire.

Liv sjekker noteheftet, og ser forundret på ham.

LIV

Ja, faktisk.

WAGNER

Mens Paavali sover, danser mora hans med Døden.

Liv stusser.

WAGNER

(forts.)

Hun tar Døden for å være den døde mannen sin.

LIV

Ja, det er fra et teaterstykke.

Odd kommer trillende opp bak Wagner, og stanser.

WAGNER

(til Liv)

Et ganske dårlig stykke. Men det var jo svogern hans som skrev det, så...

Odd kremter, og Wagner snur seg mot ham.

ODD

Hvis du er ferdig for i dag så legger jeg meg.

Wagner rister smilende på hodet.

WAGNER

Jobber jeg så jobber jeg. Akkord, vet du.

LIV

Men du har vel et stykke hjem også?

WAGNER

Jeg er fri og frank...

Odd lyser opp.

ODD

Jeg vet hvordan du kan spare tid.

055A. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Wagner og Odd tar et rom i sokkeletasjen i nærmere øyesyn. Det er opprinnelig et gjesteværelse, men har endt som lagerplass for alskens gammelt skrot.

ODD

Jeg hadde glemt at det var så mye rot her.

WAGNER

Jeg lukker øya når jeg sover.

ODD

Men se da. Madrassen er bare ei skumgummifille.

WAGNER

Beste som fins. Du blir bare feit av å ligge mykt.

Odd trekker utilpass på skuldrene.

ODD

Ja, ja... Du sparer kanskje en dag eller to?

WAGNER

Dét spørs vel... Jeg bor i bilen, vet du!

Odd ser forundret på ham.

WAGNER

(forts.)

Orka ikke mer pendling. Også slipper jeg jo å male gjerder og snømåking og hele dét styret.

Odd nikker tafatt.

WAGNER

(forts.)

Men jeg har jo ikke dusj, da.

Odd blir oppmerksom på at Liv betrakter ham lattermildt ute fra gangen. Hun gjør en unnskyldende,

overgiver håndbevegelse mot ham, men kan ikke holde tilbake et fnis.

Odd smiler også, men han har fått en nyve mellom øyenbrynene.

056. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

INNE PÅ SOVEROMMET: Odd betrakter konsentrert den glinsende stålspissen på en kanyle. Han trekker tungt pusten, og fører langsomt sprøyta mot skrittet. Det glimter kaldt i stålet.

Det rykker i ansiktet idet spissen glir inn i svampegemet. Med en grimase presser han omhyggelig stempelet helt inn.

Han blir sittende urørlig et øyeblikk før han napper bort sprøyta og legger den til side. Så trekker han det tynne lakenet over seg og venter.

INNE PÅ BADET: Liv står i nattkjøle og pusser tenner. Hun skyller munnen, setter fra seg tannbørsten og går ut.

INNE PÅ SOVEROMMET: Liv kommer inn. Hun blir et øyeblikk stående som fjettet idet hun ser -

- at Odd ligger smilende i senga med et lite telt mellom bena.

Liv presser fram et forvirret smil. Odd ser uanfektet på henne.

ODD

Er det noe i veien?

Liv legger seg ned på senga og omfavner ham ømt.

Odd stryker henne varlig. Liv ser opp og kysser ham. Så lirker hun av seg trusene, vipper dem vekk og smyger seg på plass inntil ham under lakenet.

Munnene puster tungt mot hverandre. Odds hender stryker henne varsomt langs sidene, før han griper henne om rumpeballene og gnir henne mot seg.

Liv lukker øynene, legger det ene benet over ham og rigger seg på plass.

Sakte gynger hun oppå Odd. Odd knuger henne inntil seg og vugger med. Han holder oppspilt øye med ansiktet hennes.

Liv jobber systematisk med hoftene, stønner tungt.

Gjennom halvslukkede øyne ser Liv at Odd holder oppmerksomt øye med reaksjonen hennes, og fordobler sine anstrengelser.

Odd griper henne om rumpeballene og hjelper til på bevegelsen så godt han kan.

NEDE I GJESTEROMMET: Wagner sitter på sengekanten med vått hår og pyjamas. Han ser opp mot taket, hvor det lyder rytmiske dunk.

Fra en koffert tar han fram vekkerklokke, toalettmappe og en liten spilledåse av sølv, som han setter ved siden av nattbordlampa. På lokket av spilledåsen er det tre små figurer.

OPPE PÅ SOVEROMMET: Livs pust blir uregelmessig, hun gulper luft i lange hikst.

Odd pumper det han er kar om med hendene rundt rumpa hennes.

NEDE I GJESTEROMMET: Wagner trekker opp en skrue, og spilledåsen begynner å spille en spinkel liten melodi: "BRO BRO BRILLE".

Med et siste blick opp mot taket slukker han nattbordlampa og trekker dyna godt oppunder haka.

OPPE PÅ SOVEROMMET: I dype pes faller Livs bevegelse til ro. Liv synker ned og hviler tungt i armene til Odd.

Forsiktig glir hun ned i armkroken til Odd og sukker fornøyd. Teltet står som før mellom bena til Odd.

Odd ser forskende på henne. Hun møter ikke blikket.

ODD

Du...?

Liv stryker over teltet og gir Odd et kyss.

LIV

Den gir seg aldri, nå?

Odd betrakter henne ufravendt, mildt bebreidende.

ODD

Liv...

Liv sukker, og møter alvorlig blikket hans.

LIV

Jeg ville ikke skuffe deg.

ODD

Ikke lat som flere ganger, da.

Liv trykker seg inn i armkroken. Odd stryker henne forsonende, i stillhet.

LIV

Det blir så rart når jeg vet at du ikke føler noe.

ODD

Gjør jeg ikke?

Han smiler barskt og klemmer henne hardt inntil seg. Liv begynner å le. Et host fra underetasjen får henne brått til å bli stille.

LIV

Har du sett at Wagner er interessert i deg? Tror du han er homo?

Odd ler litt. Så setter han opp en forurettet mine.

ODD

Jeg syns han er kjekk, jeg.

056A. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd sitter i stua med en tykk, tettskrevet rapport. Utenfor pisker regnet, og høstlige vindstøt blander seg med lyden av Livs *CELLOSPILL* (OFF).

Odd lar papirene synke ned i fanget og blir sittende og stirre mot entréen.

Odds P.O.V.: I øvingsrommet tvers over entréen sitter Liv og spiller; fjern i blikket, dypt konsentrert.

Odd blir myk i øynene. Et ømt smil vil fram.

Odds P.O.V.: Liv sitter og spiller som før mens hun stirrer fjernt, helt i sin egen verden.

Livs P.O.V.: Wagner sitter uttrykksløs og spiser en brødskeive ved siden av den halvveis monterte stolheisen.

Med et fornøyd sukk vender Odd oppmerksomheten tilbake til rapporten sin.

Wagner bare fortsetter å stirre framfor seg mens han tygger.

Wagners P.O.V.: Via et speil på veggen betrakter han utgrunnelig Odd som leser.

057. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Fanfarer! Stråleglans! En stolheis hever seg sakte og triumferende opp langs trappa mellom underetasjen og første!

Odd sitter fascinert i rullestolen på heisen. Han smiler oppstemt - rett og slett strålende fornøyd med livet.

På badet står Wagner og skrur fast den siste skruen til et håndtak på veggen over badekaret. Han snur seg idet Odd kommer til syne.

WAGNER

Da er det klart!

ODD

(nikker)

Du har vært til større hjelp enn du vet.

WAGNER

Prøvde liksom å bli ferdig til i dag, da.

Wagner legger armen på skulderen til Odd. Odd ser spørrende på ham. Wagner smiler lurt og fisker billetter ut av en lomme.

WAGNER

(forts.)

Du kan ikke fylle tredve uten å ha sett en ordentlig fight?

ODD

Hvordan visste du det?

Wagner bare smiler.

WAGNER

Du har kanskje andre planer?

ODD

Vi har ikke planlagt noen spesiell feiring, men...

WAGNER

Det er tre.

Han viser forventningsfullt opp billettene til Odd, tre i tallet. Odd smiler forlegent. Så roper han mot kjøkkenet.

ODD

Liv! Skal du noe spesielt i dag?

Liv kommer til syne.

LIV
Ja... vi feirer vel stille og
rolig...

WAGNER
Kom nå.

LIV
(perpleks)
Hva skal dere?

ODD
Wagner har en presang.

058. INT. LAGERBYGNING, DAG.

Med et trygt tak i rullestolen manøvrerer Wagner Odd inn i et halvmørkt lokale, stint av røyk og opphisset summing på uforståelige språk. Liv holder seg tett inntil dem, og ser skeptisk på Wagner.

LIV
En duett? Veldig!

Folk sitter tett i tett på provisoriske stolrader rundt en boksering. Det er nesten bare menn, mange av utenlandsk opprinnelse.

Nærmest ringen står folk klynget sammen i gangen mellom radene. Rullestolen med Odd kommer ikke videre, og han ser bare rygger.

WAGNER
Du ser ikke noe herfra.

Han speider bortover stolradene og ser en åpning. Resolutt griper han Odd om livet, løfter ham opp på skulderen og brøyter seg gjennom mengden med Liv på slep.

En kvinne får Odds dinglende ben i ansiktet, og skriker opp.

Wagner bare sender henne et galant slengkyss og blunker.

Liv ser flørten - og stusser litt - før hun skynder seg etter.

Så lempet Wagner Odd ned på nærmeste ledige sete og trenger seg selv og Liv ned bortenfor. Wagner blir sittende med Odd og Liv på hver sin side.

WAGNER

(forts.)

Det er viktig å sitte nær. Få det helt tett på.

I det samme trer to thaiboksere opp i ringen, får av seg badekåpene og lar seg hylle av publikum med armene i været.

Liv nikker anerkjennende mot de veltrente, glinsende kroppene.

LIV

Sexy...

Odd smiler skjevt.

Oppe i ringen trer dommeren til side, og en gongong lyder.

De to bokserne sirkler rundt hverandre, finter, danser til side. Musklene spiller i de muskuløse, smidige kroppene.

Liv betrakter dem interessert.

Odd betrakter uttrykksløst Liv.

Med ett får den kraftigste bokseren inn et voldsomt spark mot hodet til den andre.

Liv gisper overrumplet, et lite skrik unnslipper henne.

Odd kaster fort et engstelig blick mot Liv.

Wagner trekker Liv innenfor hørevidde.

WAGNER

Duett for slagverk og xylofon. Ennull.

Wagner smiler muntert. Liv presser fram et smil hun også.

Den minste bokseren er i full vigør, og planter en serie harde slag i motstanderens kropp. De går i clinch og ruller overende. Dommeren skiller dem.

Så snart de er i gang igjen, får den kraftigste inn en ny fulltreffer.

Liv måper, og dekker ansiktet halvt med hendene. Men hun kan ikke la være å se. Wagner klapper henne beroligende, og sier noe.

Odd betrakter Wagner og Liv, og vender så på ny oppmerksomheten mot ringen.

Den minste bokseren blir truffet i hodet på nytt, og må ta et par ekstra skritt for ikke å gå overende. Han blør fra nesa.

Liv sitter fjetret. Hun trykker seg inn mot Wagner, og stirrer opp mot ringen med hjelpeløs fascinasjon.

Odd ser med vemmelse mot bokserne. Så vender han blikket mot Wagner og Liv, og ser at -

- Wagner legger armen rundt Liv og bøyer seg mot henne for at hun skal høre ham gjennom ståket. Liv smiler bredt, ler hjertelig.

Odd får en betenkt nyve mellom øyenbrynene.

Den kraftigste bokseren er i ferd med å banke motstanderen sønder og sammen, da gongongen lyder.

Odd legger hånda på Wagners arm for å si noe, men Wagner bare klapper ham beroligende uten å snu seg. Han lytter interessert og oppmerksomt til Liv. Liv prater lavt og intenst, oppslukt av sin egen følelsesreaksjon.

Odd blir sittende å se framfor seg, fjern i blikket.

Gongen lyder igjen. Liv og Wagner retter oppmerksomheten mot bokserne i ringen. Øynene til Liv lyser av spent forventning.

Bokserne går på igjen. Den kraftigste får inn enda en fulltreffer.

Liv biter seg fascinert i leppa.

Med et siste, forskende blick mot Liv og Wagner lar Odd seg gli ned på gulvet.

Liv og Wagner sitter fjetret av kampen. Odd begynner langsomt å dra seg fram langs gulvet, til irritasjon for de som sitter nærmest enden av stolrekka.

Den minste bokseren får et svingslag mot tinningen så det suser.

Det søkker i Liv. Hun trykker seg enda tettere inntil Wagner, og er helt oppslukt av kampen.

Odd kaster et blick opp mot Liv og Wagner, og kjemper seg videre.

Liv går helt opp i kampen, reiser seg og heier entusiastisk.

Odd forserer konsentrert det siste benparet før rullestolen, og begynner å hale seg opp i rullestolsetet.

Med et siste, sårt blick innover benkeraden kjører han ut av salen.

Liv heier opphisset og begeistret. Salen rundt henne står i kok.

059. EXT. BADEHUS PÅ BRYGGE, ETTERMIDDAG.

P.O.V.: Skyer driver dovent over himmelen.

ODD (V.O.)
Bare litt vondt i hodet. Jævlig
dårlig luft der inne.

Billedutsnittet følger svevet til en måke. Det lyder et *BLIPP* fra en mobiltelefon som blir slått av.

I det samme tipper bildet bakover, og stanser abrupt. Kystlandskap henger oppned i bildets overkant.

Odd ligger på ryggen på gamle, værbitte planker. Stolen hans har veltet bakover. Med en likeglad grimase dytter han mobiltelefonen ned i en lomme på rullestolen og rekker armen opp mot -

- Carl, som kommer mot ham på den værbitte brygga. På tomten overfor brygga ligger en herskkelig villa.

Carl hjelper Odd opp.

CARL
Tenkte jeg skulle ringe. Men så
tenkte jeg at du hadde vel stort
selskap?

ODD
Alt for mye styr. Også pusser vi
opp.

CARL
Det ville kanskje blitt litt mye
for Liv?

Han setter seg, og fortsetter med å bøte garn.

ODD
Det er vel en overgang...

Carl ser spørrende på Odd.

ODD

(forts.)

Neinei, det har ikke skjedd noe!

CARL

Du er jo den samme, du?

ODD

Jeg er jo ikke det. Jeg må sitte
når jeg sparker fotball og sette
sprøyte for å pule.

Carl lar seg ikke merke med frispråket.

CARL

Det er vel så.

Odd svarer ikke noe. Carl betrakter ham bekymret.

CARL

(forts.)

Hvordan tar Liv det?

ODD

Nei... Jo, det er klart hun har
problemer...

Carl sitter konsentrert om en garnknote. Endelig ser
han spørrende opp. Odd vrir seg, men har han sagt A,
så...

ODD

(forts.)

Jeg er vel den eneste mannen i
verden som hun ikke kan få til å
føle noe fysisk.

CARL

Det er vel ikke så rart om hun
savner å... være deg til glede?

Odd smiler, og gjør en bagatelliserende bevegelse.

ODD

Nei, selvfølgelig ikke. Det ordner
seg etterhvert.

CARL

Ikke lag et problem av at du er
glad i henne.

ODD

Du vet ikke hvordan det er å ikke
kunne gi noe tilbake!

Carl gransker ham, og smiler skjevt.

CARL

La henne gjøre som hun vil. Hun må
jo få frihet til å velge deg?

Odd ser oppmerksomt på ham.

CARL

(forts.)

Hun måtte jo gå for å komme
tilbake?

Odd nikker ettertenksomt.

060. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Wagners kassebil står som før utenfor. Det er lys i stuevinduene. Odds bil kjører inn gjennom porten og opp til garasjen.

061. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Odd triller inn gjennom ytterdøra. Fra stua kommer det en *LANGSOM TANGO*. Det klirrer i glass, og Liv ler fnisende. Odd fortsetter inn mot stua.

Odds P.O.V.: Stuebordet ligger forlatt med flasker, glass og askebeger. Wagner og Liv kommer til syne midt på gulvet; de vugger langsomt over gulvet til musikken. Liv tindrer oppglødd og Wagner betrakter henne betatt.

Odds øyne brenner. Han tar sats og triller inn i stua.

ODD

Let's tango!

Han smiler oppglødd mot dem og danser energisk bortover gulvet i rullestolen, vrikker fram og tilbake i heftige vendinger.

Wagner og Liv slutter å danse.

LIV

Hvor har du vært?

Odd bare fortsetter å danse intenst. Liv gir opp å få ham i tale.

WAGNER

Jeg tror kanskje jeg skal komme
meg i seng.

Endelig stanser Odd. Han ser beklagende på Wagner.

ODD

Jeg er bare trett.

Odd triller mot døra.

ODD

(forts.)

Det er like godt at jeg legger meg. Dere kan fortsette å hygge dere, dere?

Wagner avskjærer Odds vei mot entréen.

WAGNER

Jeg må tidlig opp i morra.

Med et plutselig alvor tar han Odd i hånda.

WAGNER

(forts.)

Jobben er gjort. Hyggelig å treffe deg.

Odd tar overrumplet hånda. Wagner går ut, hilser på nytt fra øverst i trappa, og fortsetter ned.

Det oppstår en taushet. Liv fisker fram en sigarett.

ODD

Du kan godt gå til sengs med Wagner.

Liv tenner uanfektet røyken.

LIV

Nå er du urettferdig, og det vet du.

ODD

Vær så snill. Gjør det.

LIV

Vi tok en drink mens vi ventet på deg. Det var det.

Odd sukker. Så møter han alvorlig blikket til Liv.

ODD

Jeg stoler ikke på deg når jeg vet at du går og er frustrert. Det er urettferdig, men jeg kjenner deg. Du får heller gi meg skyven.

LIV

(muntert-ironisk)

Nå som vi har fått stolheis her og alt?

Uten forvarsel fiker Odd til henne. Liv blir overrumplet.

Odds blikk brenner mot Liv. Så snur han seg vekk.

ODD

Unnskyld... Unnskyld.

Han triller ut av stua. Liv stanser ham med en lett bevegelse.

LIV

Odd...

Hun ser bedende på ham. Odd stønner motstrebende, men lar det stå til.

ODD

Er det noen andre da? Jeg vet at du har appetitt. Men du spiser jo ikke!

Liv rister bestemt på hodet.

Odd gransker henne alvorlig. Så fortsetter han ut av stua.

Liv stumper sigaretten og går etter ut i entréen. Odd stanser foran soveromsdøra og snur seg mot henne.

ODD

(forts.)

Det er kanskje lettere for deg hvis jeg ikke er der?

Liv stanser og ser anklagende på ham.

LIV

Det er ikke hele poenget, da - at du er der?

Odd stirrer sint tilbake. Så behersker han seg og ruller rolig inn i soverommet. Med et vennlig nikk mot trappa lukker han døra etter seg.

Liv står tvilrådig utenfor; venter.

INNE PÅ SOVEROMMET: Odd kaster et siste nølende blikk mot den lukkede døra før han ruller videre mot senga.

UTE I ENTREEN: Liv venter utenfor den lukkede soveromsdøra. Ingen ting skjer. Hun snur resolutt og går ned trappa med bestemte, høylydte skritt.

INNE PÅ SOVEROMMET: Lydene av skrittene blir fjernere. Odd sitter halvt avkledd og lytter anspent. Han hører ikke noe mer.

Forsiktig begynner han å ake seg ned på gulvet.

Endelig nede legger han øret ned mot gulvet. Fremdeles ingen ting.

Han venter en stund før han drar seg opp på senga. I det samme aner han en lyd. Han slipper seg ned på gulvet igjen.

Odd hører svakt rytmiske, stønnende gisp. Han stirrer tomt ut i luften framfor seg. Så gjemmer han fortapt ansiktet i hendene.

UTENFOR GJESTEROMMET: Liv står i gangen nede og gisper og stønner, mens hun stjålent holder øye med døra til gjesterommet. Stønnene stiger i styrke og intensitet, og blir ispedd små klynk og skrik.

OPPE I SOVEROMMET: Odd lytter konsentrert og nikker svakt i takt med lydene. Tom i blikket setter han seg opp.

UTENFOR GJESTEROMMET: Liv bygger seg opp mot "klimaks".

Brått rives døra til gjesterommet opp og Wagner ser spørrende rett mot henne.

Liv fortsetter uanfektet med høylydte samleieleder.

Wagner skal til å si noe, men Liv stanser ham med en bevegelse.

LIV

Hysj!

Wagner ser like uforstående på henne. Så lener han seg tålmodig mot dørkarmen og betrakter henne med ufremvendt oppmerksomhet.

LIV

(forts., hvisker)

Odd fikk for seg at jeg ville ligge med deg.

Hun fortsetter å stønne. Wagner ser overrasket på henne.

WAGNER

(hvisker)

Altså...?

Liv stønner høyt mot taket og fortsetter med den tunge pesingen.

Wagner betrakter henne, fordøyer situasjonen. Det går et lys opp for ham, og han begynner hjelpsomt å pese, han også.

Liv ser forbauset mot ham. Han holder smilende blikket hennes fast i sitt mens de sammen nærmer seg et høylydt felles "klimaks".

Wagner peser av hjertens lyst. Gjennom stønnene må Liv smile av entusiasmen hans.

Wagner legger armen om Liv og trekker henne vuggende med seg inn i gjesterommet. Liv spiller med; støter imot og øker rytmen. De har det litt gøy... Tross alt.

Wagners bevegelser blir voldsommere og voldsommere. Idet Liv syns at Wagners iver tar overhånd, agerer hun at hun når klimaks.

Mens hun gjenvinner pusten, flytter hun vennlig hånda hans vekk. Hun ser forlegent mot Wagner.

LIV

Jeg er lei for det, Wagner...

Han tar seg inn. Det oppstår en pinlig pause.

WAGNER

Kurt. Det er egentlig Kurt.

LIV

Odd og jeg trenger å være litt alene nå, Kurt. Det er best om du ikke kommer tilbake.

Kurt ser tvilrådig på henne, nøler.

LIV

(forts.)

Men det har vært veldig hyggelig å bli kjent med deg.

Kurt nikker resignert. Liv blir avventende stående.

Det går opp for Kurt at det er ham hun venter på. Han tusler bort til senga etter kofferten sin.

Han pakker de få klærne han har. Idet han skal til å legge oppi sølvspilledåsen, nøler han og stikker den raskt inn under hodeputa uten at Liv ser det. Så lukker han kofferten.

062. INT./EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd ligger i senga oppe i Livs og Odds soverom. Idet det går i en ytterdør, kikker han spent ut gjennom gardinet.

Kurt kommer ut fra sokkeletasjen med kofferten sin, og tusler ned oppkjørselen til kassebilen.

Odd følger ham med blikket.

De røde baklyktene på kassebilen forsvinner i mørket.

063. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Liv ordner mekanisk opp med sengetøyet i gjesterommet. Idet hun fjerner hodeputa, oppdager hun -

- den lille sølvspilledåsen.

Liv studerer nysgjerrig sølvspilledåsen. Hun får øye på fjæra og trekker den opp.

Idet hun slipper fjæra begynner spilledåsen å spille "*Bro bro brille*". Det er en spinkel melodi i ukuelig optimistisk marsjtakt.

Livs mismot letter litt, og et trist smil bryter fram. Hun tar med seg sølvspilledåsen og går ut av gjesterommet.

OPPE I LIVS OG ODDS SOVEROM: Odd hører at Liv kommer. Han skynder seg å legge hodet på puta og lukke øynene.

Liv kommer stille inn i nattøyet og ser at Odd sover. Hun kryper stille opp i senga og trekker dyna godt over seg.

Odd blir liggende våken i senga og stirrer søvnløst ut i mørket.

064. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

En strime av sterkt sollys klemmer seg inn mellom gardinene og treffer senga hvor Liv ligger. Hun våkner, løfter hodet desorientert et øyeblikk før gårdsdagen siger inn over henne, og synker så tungt tilbake på puta.

Blikket hennes finner nattbordet, hvor det står et frokostbrett med ristet brød, eggevarmer, juice, kaffekanne og en liten blomst.

I KJØKKENET: Odd sitter dypt hensunken i tunge tanker. Idet Liv kommer inn med frokostbrettet i hendene, ser han opp.

Hun plasserer brettet overfor ham, og setter seg taust ned for å spise.

Odd viker blikket. Så ser han opp mot henne og prøver å smile. Liv ser bort, grimete i ansiktet.

ODD

Det var dumt av meg. Jeg er lei for det.

Det oppstår en stillhet. Han prøver en selvironisk liten latter.

ODD

(forts.)

Gjort er gjort. Vi glemmer det?

Han kikker gutteaktig mot henne, men får ingen respons.

Med et sukk skyver han stolen ut fra bordet.

ODD

(forts.)

Jeg har et møte. Vi ses i kveld.

Han triller ut.

065. EXT. JERNBANE/GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Vinden rusker i den mørke granskogen.

De fjerne ulene fra nattoget når fram til banevokterboligen idet Odds bil svinger inn mot den mørke gårdsplassen.

Han stanser brått i porten idet han ser at avisen stikker opp under postkasselokket.

Odd smeller bildøra igjen bak seg. Fra rullestolen på gårdsplassen stirrer han opp mot huset. Alle vinduene ligger i mørke.

Et enslig signallys ved banevokterboligen pulserer rødt.

Odd ser på klokka og løfter høyre hånd opp i luften. I samme øyeblikk som han lar hånda falle -

- slår pensen oppe på linja bak huset over - *PLANG!*

Signallyset skifter til gnistrende grønt.

Odd stirrer uttrykksløst bortover jernbanelinja, rigger med i den jevne rytmen fra hjulene mot skinnene.

ODD
Fa-en-i-hel-ve-te... Fa-en-i-hel-ve-te ...

Han trekker ampert i en innbilt spak, og i det samme høres lyden av togfløyta.

Toget kommer susende mot banevokterboligen.

Odd betrakter det urørlig, uttrykksløst.

Toget dunderer forbi i stor fart, og forsvinner i det fjerne.

Odd ruller opp rampen til huset, og retter fjernkontrollen mot låsen.

066. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Odd triller sakte inn mot den mørke stua.

ODD
Liv?

Resignert krysser han dørterskelen. I det samme kommer lyset på.

Rundt ham står et dusin festkledde mennesker, blant dem TIM.

ALLE
(synger)
Hurra for deg som fyller ditt år
Ja deg vil vi gratulere.
Alle i ring omkring deg vi står
Og se nå vil vi marsjere.
Bukke nikke neie snu oss omkring
Danse for deg med hopp og sprett
og spring
Ønske deg av hjertet alle gode
ting
Og si meg så hva vil du mere
Gratulere!

Odds blick finner forvirret Liv. Hun smiler håpefullt mot ham.

TIM
Det skulle egentlig vært i går da.
Men...

Odd rister overgivent på hodet, kan ikke annet enn å smile.

TIM

(forts.)

Og for å ta det viktigste først...

Han overrekker Odd en stor pakke. Odd løsner overveldet båndet.

En eske med et forsidebilde av en gammel damplokomotiv-prototyp montert inne i en stor flaske av hardplast kommer til syne.

TIM

(forts.)

Historiens mest berømte damplokomotiv - George Stephensons "The Rocket"!

Selskapet klapper. Odd smiler hoderystende, glad og forlegen på samme tid. Han ser opp, og møter igjen Livs engstelige blikk.

TIM

(forts., OFF)

Eksklusivt nummerert byggesett, spesialbestilt fra "Imperial Rainhill Association"!

Odd triller bort til Liv og gir henne en varm klem.

ODD

Tusen takk. Tusen takk, alle sammen.

Forsamlingen skåler mot ham. Odd får et glass i hånda og skåler tilbake. Men han har bare øyne for Liv, lener seg ømt inntil henne.

Liv stryker rolig Odd over hodet. Rommet fylles av lavmælt sorl.

På kanten av et bord ligger sølvspilledåsen henslengt fra dagen før, glemt og uanselig.

Odds blikk streifer sølvspilledåsen. Han stusser, fokuserer blikket på den. Sakte begynner han å nynne noen takter av "*Bro bro brille*".

Han ser forskende opp på Liv. Hun møter spørrende blikket hans.

Han ler mot henne, kjøper ikke at hun ikke vet.

Så setter han fra seg togbyggesettet og triller bort til sølvspilledåsen mens han nynner videre på "*Bro bro brille*".

Liv følger ham uforstående med øynene.

Odd tar oppspilt sølvspilledåsen i hendene og smiler mot henne.

ODD

(forts.)

Hvor fant du dén?

LIV

(unnvikende)

Hvorfor lurere du på det?

ODD

Jeg har ikke sett den på seksogtyve år.

Liv stusser. Odd blir oppmerksom på at Tim også ser spørrende på ham, og snur seg mot Tim.

ODD

(forts.)

Jeg sang og sang på den melodien, den var det flotteste jeg visste. Mamma ble bare så gærn...! Jeg trodde hun hadde sendt hele spilledåsen tilbake til Kurt...

Liv blir plutselig blek... men Tim smiler bare nysgjerrig.

TIM

Kurt?

ODD

Faren min. Det var det eneste jeg noengang fikk av ham. Mamma hatet den spilledåsen.

Liv stirrer sjokkert framfor seg, men samler seg rutinert og gjør en uanfektet bevegelse mot spilledåsen.

LIV

Det var onkelen din. Carl kom med den.

Tim hever glasset.

TIM

En skål for onkel Carl!

Selskapet applauderer opprømt. Liv gjør gode miner til slett spill.

067. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG (SOVEROM), DAG.

Ut av dyna kommer Livs søvnige hode. Hun ser over mot Odd, som ligger inntullet i sin egen dyne i den andre halvparten av ektesenga. Så aker hun seg bort til ham og smyger seg inn under dyna hans, inn i armkroken.

Odd stryker henne ømt, kysser henne. Liv sukker fornøyd.

På nattbordet finner Odds hånd et lite etui. Idet han knepper det åpent, blir Liv oppmerksom på det.

Inne i etuiet ligger "potens-kanylen".

Liv griper Odds hånd, og lukker forsiktig etuiet.

LIV

Vær så snill.

Odd ser forskende på henne. Hun nikker bestemt og trekker ham inntil seg.

Idet Odd legger fra seg etuiet, river han ned sølvspilledåsen. Og idet spilledåsen treffer gulvet, begynner den å spille.

Den spinkle melodien fyller formiddagsstillheten. Liv stirrer tvilrådig framfor seg.

068. EXT. BRUN KAFÉ, KVELD.

Liv går bortover fortauet med kraven brettet opp mot regnet. Hun studerer skiltet utenfor kaféen og speider inn gjennom vinduet.

069. INT. BRUN KAFÉ, KVELD.

Liv tusler innover i lokalet. Det er et loslitt og rufsete sted med få gjester, alle menn. Liv skiller seg ut.

Innerst i lokalet oppdager hun en skinnjakke-rygg i dyp konsentrasjon over et biljardbord, og går nærmere.

Kurt slår med køen, snur seg og blir oppmerksom på Liv.

KURT

Du her. Det var litt av en overraskelse.

LIV

Å ja? Du glemte spilledåsen din.

KURT

Ja faen. Har du den med deg?

LIV

Odd har den.

Kurt ser avventende på henne. Hun utdyper ikke, men indikerer et ledig tomannsbord og setter seg.

LIV

(forts.)

Jeg går ut ifra at det var det du ville?

Kurt nikker sakte; skjønner at Liv har skjønt. Han setter seg.

KURT

Hvordan tar han det?

LIV

Han tror at det var Carl som kom med den.

Kurts øyne slukner. Han fordøyer opplysningen.

LIV

(forts.)

Hvorfor sa du ikke at du var faren hans?

Kurt bare blåser; gjør en avvergende bevegelse.

LIV

(forts.)

Du må jo ha en grunn?

KURT

Odd har ikke bruk for meg nå.

LIV

Tull. Det vet du.

KURT

Og det blir jo ikke lettere for Odd å akseptere meg når jeg har ligget med kona hans?

Han smiler skjevt mot henne. Liv kan ikke la være å smile tilbake, litt oppgitt over flørten.

KURT

(forts.)

Har du mye cash på deg?

Uten å vente på svar påkaller han oppmerksomheten til en kelner og viser opp to fingre.

KURT

(forts.)

Det ble litt dyrt med heisen og det hele.

Liv ser storøyd på ham.

070. INT. BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd ligger i dyp søvn på soverommet. Dempede *LYDER* av noen som beveger seg i huset siver inn i rommet.

Odd rører urolig på seg. Han blunker med øynene og ligger helt stille et øyeblikk før han er ordentlig våken.

Så registrerer han at Livs side av senga er tom. Et sted i huset går det i en dør. Odd setter seg opp og begynner å ake seg over i rullestolen.

Idet Odd triller gjennom entréen, legger han forundret merke til Kurts skinnjakke. Og nedenfra kommer det flere lyder.

Odd kjører stolen opp på stolheisen. Langsomt lar han seg synke ned mot mørket i underetasjen, der det bare kommer lys ut fra dørsprekken til gjesterommet.

Livs og Kurts undertrykte latter siver ut til Odd. Han triller bort til døra og kikker inn gjennom sprekken.

Liv og Kurt strekker i fellesskap et laken over senga. Humøret er på topp; Kurt prøver ertende å nappe i sin ende slik at Liv mister balansen. Liv hysjer småbrisent og fnisende på ham.

Idet de hører en lyd, snur de seg brått mot døra.

Odd sitter i døråpningen og ser på dem.

LIV

(befippet)

Er du våken?

Odd gidder ikke svare, ser bare taust på henne.

LIV

(forts.)

Han kom bare for å...

ODD
Hjelpe til i huset?

Odd triller helt inn.

ODD
(forts.)
Tilfeldigvis midt på natta? Mens
jeg tilfeldigvis sov?

KURT
Vi har bare prata litt...

ODD
Nå er tilfeldigvis det den ene
delen av Livs behov jeg kan ta meg
av, da.

Kurt møter uttrykksløst Odds blikk. Så går han ut av
rommet uten å snu seg tilbake.

LIV
Odd...

ODD
Var det, ihvertfall.

Liv nikker trist, protesterer ikke.

Det lyder skritt i gangen utenfor. Kurt kommer inn
igjen.

Etter en kort nøling rekker han sølvspilledåsen fram
mot Odd.

KURT
Den er din.

Odd bare himler irritert.

KURT
(forts.)
Fra meg til deg.

Odd river arrig sølvspilledåsen fra Kurt.

KURT
(forts.)
Det er jeg som er Kurt. Faren din.

Odd stirrer hånlig på Kurt.

ODD
Ja, akkurat.

Kurt blir stående.

KURT

Da jeg hørte om ulykka...

Odd stirrer indignert tilbake.

KURT

(forts.)

Litt seint, kanskje. Men, men.

Odd ser oppgitt mot Liv.

Liv nikker, prøver et smil.

LIV

Jeg visste ikke at han var faren
din før i går.

Odd stirrer fra den ene til den andre. Han rister
overveldet på hodet.

Endelig sprer et oppgitt og vantro smil seg langsomt
over ansiktet hans. Han himler.

Kurt smiler prøvende tilbake.

Idet Kurt tar et skritt mot ham, kyler Odd sølv-
spilledåsen mot Kurt.

Sølvspilledåsen treffer Kurt hardt i panna. Idet den
faller på gulvet gir den fra seg et par takter av
"Bro bro brille".

Kurt blir stående, behersker seg. Endelig tar han seg
til hodet, og ser at han får blod på fingrene.

Odd ser hissig fra Kurt til Liv, klarer bare med
største anstrengelse å beherske seg.

ODD

Faren min. Mm. Takk for hjelpen!

LIV

Odd...!

Odd blåser av henne.

LIV

(forts.)

Nei, Odd...! Han og jeg lå ikke
sammen...!

Odd fnyser og trekker seg unna.

LIV

(forts.)

Vi lot som. Vi sto bare i trappa
og lagde lyder...

Odd bare nikker syrlig.

Kurt trekker pusten tungt, og ser langt på Odd.

KURT

Hør her: Jeg ble vekka midt på
natta av ei dame som står og
rauter oppetter veggen. Men jeg er
faren din. Jeg stiller opp for å
hjelpe deg!

Odd sender ham bare et uforsonlig blikk.

Kurt ser frustrert mot Liv. Så snur han seg og går
arrig ut av rommet. Smellet fra ytterdøra når dem fra
gangen utenfor.

Liv ser fortvilet fra Odd til døra. Så løper hun ut
etter Kurt.

071. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

LIV

Kurt!

Liv stanser Kurt og trykker et lommetørkle mot såret
i panna hans.

LIV

(forts.)

...han trenger litt tid...

KURT

Drittunge.

Kurt fortsetter ned mot oppkjørselen til fots.

072. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd triller ut i gangen i sokkeletasjen. Så stanser
han, trekker pusten, og kjører tilbake inn i
gjesterommet.

Et øyeblikk blir han sittende og se stumt framfor
seg. Med ett utstøter han et frustrert vræl.

Så kjører han raskt ut.

073. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd kjører fort nedover oppkjørselen - fremdeles i
bare pyjamas.

Han speider rundt seg, men Kurt er søkk borte.

Odd fortsetter nedover bilveien, og gir på det han har.

Kurt, som går langs veikanten, hører ham komme. Han snur på hodet, men stanser ikke.

Odd kommer opp på siden av Kurt, passerer ham og stiller seg i veien for ham.

Kurt går rundt ham, og fortsetter nedover veien. Odd kjører opp på siden av ham igjen.

Kurt trekker på skuldrene, men stanser ikke.

ODD

Kom du bare for å stikke av igjen?

Kurt stanser og ser opprørt på Odd.

Odd stirrer fast tilbake.

Lenge bare står de slik.

Langsomt renner tårer nedover Odds ubevegelige kinn.

Forlegent forsøker Kurt å klappe Odd på skulderen, men klarer ikke helt å finne ut hvor han skal gjøre av hendene.

Til sist setter Kurt seg ned på huk ved siden av rullestolen, to små skikkelser som omfavner hverandre under mørke graner.

074. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG (HOBBYROM), DAG.

En stor, tom flaske av hardplast står på en høvelbenk. Lokket til esken med byggesettet er stilt opp bak, og viser hvordan damplokomotivet inne i flasken skal se ut til slutt. Odd sammenligner tålmodig de små bitene med bruksanvisningen. *CELLOMUSIKK* fra etasjen over.

ODD

Du kunne jo tatt kontakt før?

Kurt svarer ikke, bare nynner med cellomusikken mens han konsentrerer seg om å få to modellbiter sammen.

ODD

(forts.)

Jeg skjønner jo at det ikke var så lett da jeg var liten og bodde hos mamma...

Celloen sporer av midt i passasjen, og forstummer.
Kurt, derimot, beholder tråden hele melodilinjen
igjennom.

ODD

(forts.)

Men det er jo seks år siden hun
døde.

Endelig snur Kurt seg mot ham.

KURT

Jeg vet ikke om du vet dette. Men
jeg vokste opp i et fosterhjem.

Odds øyne følger ham oppmerksomt.

KURT

(forts.)

De var helt ålreit, de. Men jeg
visste jo at jeg ikke egentlig var
en del av familien.

Odd nikker.

KURT

(forts.)

Jeg drømte og drømte om at jeg en
gang skulle få meg en ordentlig
familie. En egen familie.

ODD

Ja?

Kurt smiler trist, slår talende ut med hendene i en
resignert skuldertrekning - borte.

ODD

(forts.)

Og så?

KURT

Det var det.

Kurt konsentrerer seg på nytt om modellbitene.

ODD

Det var det...?

Det kommer ikke noe svar. Odd smiler undrende.

Kurt tar seg sammen, snur seg og ser forpint på Odd.

KURT

Det var vanskelig for meg å komme.
Du skjønner det?

Odd nikker bare, og Kurt vender seg mot byggesettet.

KURT

(forts.)

Det nytter ikke å fikle sammen
dette gjennom tuten.

Kurt fester hardplast-flaska i høvelbenken med bunnen opp. Odd nøler, men lar det stå til:

ODD

Mamma sa at det skar seg med en
gang jeg ble født...?

Kurt starter vinkelsliperen. Støyen skingrer gjennom rommet. Så begynner han å skjære bunnen av hardplast-flaska.

ODD

(forts., roper)

Var det dårlig økonomi?

Bunnen løsner som et lokk, og faller ned på høvelbenken. Vinkelsliperen forstummer.

ODD

(forts.)

Skrek jeg for mye? Var du sjalu på meg?

Kurt snur seg og ser ampert på ham.

ODD

(forts.)

Jeg tenker bare på Liv og meg! Om
vi klarer å leve sammen...?

KURT

Vil du ha sympati? Du kunne hatt
det verre. Mye verre.

Han starter vinkelsliperen igjen og løfter den opp mot Odds skulder, sneier inntil stoffet i skjorta. Odd stirrer forferdet på Kurt.

Kurt slår demonstrativt av vinkelsliperen.

KURT

(forts.)

Du er heldig som har en far som
stiller opp og hjelper deg, Odd.
Uvanlig heldig.

Odd ser skremt mot ham. Så kjører han uten et ord mot døra.

Kurt sukker. Han ser ømt etter Odd.

075. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG (TRAPPEROM), DAG.

Idet Odd lar stolheisen bære seg opp i første etasje, kommer Liv ned med en skittentøykurv. Idet de passerer hverandre ser hun forundret på Odd, som sitter utilnærmelig og stram i maska.

Så fortsetter Liv inn til vaskemaskinen på badet i underetasjen, hvor hun begynner å legge skittentøy inn i maskinen.

Idet hun har tømt skittentøykurven, lander en ny klesbylt i kurven. Liv snur seg og ser forundret at -

- Kurt står bak henne, splitter naken.

KURT

(forts.)

Har Odd noen klær jeg kan låne?

Han ser at nakenheten hans overrumpler henne, og dekker seg. Liv peker uanfektet over gangen.

LIV

Skapet på gjesterommet.

KURT

Det var litt gøy òg da vi sto og jamma den natta?

Liv ser forskende på ham.

LIV

Jeg vet ikke hva dere to har snakket om nå, men jeg vil at du skal kle på deg.

Hun starter vaskemaskinen og går ut av badet. Kurt griper Liv rundt håndleddet og trekker henne alvorlig inntil seg. Hun prøver å komme seg fri. Kurt holder henne ergerlig fast.

KURT

Du vet godt hva Odd vil?

Liv må le av den plutselige heftigheten.

LIV

Du...! Kle på deg!

KURT

Odd vil at det er forskjellige ting jeg skal gjøre for ham.

Liv kjemper lattermildt for å komme løs. Kurt tar resolutt et godt tak i blusekraven og river blusen av henne.

Liv stirrer forskrekket på ham.

Kurt møter fast øynene hennes.

Liv lar armene falle ned; dekker seg ikke, gjør ikke anskrik. Blikket hennes gløder, hviler i hans.

I STUA: Odd sitter ved barskapet. Han puster tungt og tømmer i seg den siste slurken av et cognac-glass. Idet et dempet dunk når ham fra underetasjen, setter han nysgjerrig kurs for entréen.

Fra toppen av trappa kikker han ned, og ser i et glimt -

- Kurt og Liv nakne inne på badet. Et lite skrik unnslipper Liv idet Kurt trekker henne hardhendt inntil seg og lukker baderomsdøra.

Odd ser sjokkert ned mot badet.

Vantro triller han opp på stolheisen og kjører ned i underetasjen.

Odd legger øret inntil døra. Han hører bare vaskemaskina som elter tøy - og så et *DEMPET SKRIK* fra Liv.

INNE PÅ BADET: Liv åpner øynene og slipper ut et langt stønn; ynker seg frydefullt i åndeløs opphisselse.

Hun sitter på vaskemaskina med bena spredd rundt Kurts hofter. Kurt dytter seg bedre på plass mellom bena hennes og begynner å dunke underlivet rytmisk og hardt mot henne.

Liv gisper. Langsomt sprer nytelsen seg i ansiktet hennes. Hun slår armene rundt Kurt, knuger ham og støter grådig imot med hoftene.

Fra utsiden røsker Odd i døra, men den er låst.

ODD
(OFF)

Liv!

I samme øyeblikk setter vaskemaskina i med å sentrifugere.

Ristingen ansporer Liv og Kurt. Favntaket blir voldsommere og voldsommere. Vaskemaskina skyves støtvis bortover gulvet så vannslangen strammes til bristepunktet.

076. EXT./INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd brøyter seg vei gjennom blomsterbedet under vinduet til badet, og kikker forsiktig inn.

Forferdet ser han at -

- Kurt ligger over Liv og presser henne ned på vaskemaskina. Hun bukter og vrir seg.

Odd drar mobiltelefonen opp av lomma på rullestolen og slår et tresifret nummer: 112.

ODD
(i telefonen)
Jeg vil anmelde en voldtekt.

Idet samme ryker vannslangen, og vinduet dekkes av såpevann.

077. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Vannslangen pumper vann og såpe ut over badet. Liv når klimaks i stakkåndede gisp. Kurt holder henne fast på plass mens han konsentrert fortsetter å peise på.

078. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd trekker seg opprørt bort fra vinduet og synker sammen i rullestolen.

079. EXT. FYLKESVEI, DAG.

En politibil raser målbevisst gjennom granskogen.

080. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd venter engstelig utenfor portstolpene.

080A. EXT. FYLKESVEI, DAG.

Politibilen stanser.

Politimannen bak rattet, LASSE (36) ser avslappet mot kollegaen GEIR (28), som blar febrilsk i en kartbok.

LASSE
Bare ta det helt med ro...

Geir roer seg litt.

080B. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd speider utålmodig nedover veien.

Idet han omsider ser politibilen nærme seg, veiver han opphisset med armen.

Politibilen stanser, og Lasse sveiver ned ruta.

ODD

Inn i sokkeletasjen!

Han gestikulerer febrilsk. Lasse tar seg tid.

LASSE

Er du Odd Karlsen?

ODD

Ja! Ja!...

Han triller i forveien oppover mot huset.

081. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd gestikulerer advarende mot den stengte døra til badet.

ODD

Han er sterk!

Lasse og Geir veksler blikk. Så banker Lasse myndig på døra, og tar i dørklinka.

Døra glir uhindret opp.

Rommet er tomt. Bare vaskemaskina står stille i et hjørne. På gulvet er det noen såperester.

De to politimennene ser forundret på Odd. Han ser forvirret tilbake.

Med ett lyder det cellomusikk fra etasjen over: "VÅLSE TRISTE". Odd peker perpleks opp trappa.

ODD

(forts.)

Fort!

Politimennene løper opp.

I ØVINGSROMMET: Liv sitter fullt påkledd og dypt konsentrert over celloen.

Lasse og Geir kommer til syne i døra. De blir usikre stående å betrakte Liv som spiller.

Odd dukker opp bak dem i rullestolen og presser seg inn.

Liv snur seg forbauset mot dem.

LIV
Hva gjør dere her?

ODD
Fortell dem hva han gjorde.
(forklarende, til Lasse)
Det var faren min som gjorde det.

Liv legger fra seg celloen og vender seg uskyldig mot Odd.

LIV
Jammen... faren din?

LASSE
(til Liv)
Er det du som har blitt voldtatt?

LIV
(til Lasse, pinlig berørt)
Faren hans forsvant da Odd var to.

Odd stirrer sjokkert. Han tar seg inn, og ser medføhlende på henne.

ODD
Liv... Det er ikke noe du skal skamme deg over. Dette er ikke din feil.

LIV
Hva er det du snakker om?

LASSE
(til Liv)
Har du blitt voldtatt eller ikke?

ODD
Er det meg du vil skåne?

LIV
(til Lasse)
Voldtatt? Nei...?

ODD
Jeg så det jo! Kurt... pappa... sto der splitter naken og voldtok henne på vaskemaskina!

Lasse nøler, men bestemmer seg for å ta saken alvorlig og setter seg på huk foran Odd.

LASSE

Denne faren din, hvor er han nå?

ODD

Han... må ha blitt redd og løpt til skogs!

LASSE

(sniffer)

Har du drukket?

ODD

Jeg ser jo ikke syner av den grunn!

Lasse nikker megetsigende.

082. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Politibilen kjører ut fra oppkjørselen til banevokterboligen og drar av gårde den veien den kom.

083. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv sitter sammensunket i stua og rigger oppskaket frem og tilbake med hendende beskyttende rundt hodet.

Idet Odd triller bort til henne, vifter hun ham bort. Han legger likevel armen prøvende rundt henne.

ODD

Hvis vi ikke anmelder det, kan han komme tilbake. Det er alvor.

En lyd får Odd til å snu seg mot godstolen, som står med ryggen til.

Stolen svinger rundt. Kurt sitter i stolen.

Odd ser forskrekket fra Kurt til Liv. Liv ser ned.

Odds blikk forlater henne ikke.

Til slutt ser Liv opp på Odd. Hun nikker umerkelig, beskjemet.

Odd stirrer målløst, lar det synke inn.

Liv ser sønderknust mot ham.

Odd rister på hodet, og møter fortvilet blikket hennes.

Liv bare ser hjelpeløst tilbake.

Kurt betrakter dem taust.

Odd triller mot utgangsdøra. Det søkker i Liv idet hun hører lyden av døra som slår igjen.

Hun blir sittende helt stille.

Kurt betrakter henne taust.

Endelig når den fjerne lyden av en bilmotor dem.

Kurt smiler deltagende.

KURT

Han kommer tilbake, vet du.

084. EXT. BADEHUS PÅ BRYGGE, KVELD.

P.O.V.: Mørke skyer driver dovent over en rød kveldshimmel. En skrikende fugl flakser langt borte. En svak krusning avslører at bildet er en refleksjon i vannoverflaten.

Odd sitter urørlig ytterst på brygga og stirrer ned i sjøen.

Blikket er mørkt. Han reagerer ikke straks på lyden av klirrende glass.

Carl kommer ut av badehuset bak Odd med to glass og en flaske vin. Han setter seg på en benk under takskjegget.

ODD

Hvorfor ble de skilt egentlig?

CARL

De passet ikke sammen.

ODD

Fortell.

CARL

For å si det rett ut, så... Han var ikke noe å samle på.

ODD

Hvorfor det?

CARL

Han var nok ikke helt god.

ODD

Hvorfor har du aldri sagt noe om
dét?

CARL

Du forteller ikke en liten gutt at
den pappaen han går og lengter
etter er en kvalifisert drittsekk.

Han ser beklagende på Odd, som for å be om tilgivelse
for det udiplomatiske uttrykket.

ODD

Jeg er tredve nå. Stor gutt.

CARL

Jaja. Nå er det sagt.

ODD

Carl, fortell meg hva som skjedde.
Hvorfor ville mamma skille seg!

CARL

Det er ingen grunn til å rippe opp
i det nå.

Carl løfter glasset til en skål.

Odd tar motstrebende en slurk mens han ufravendt ser
på Carl.

Carl gransker Odd ettertenksomt.

CARL

(forts.)

Har du truffet ham? Nå nylig?

Odd rister på hodet.

ODD

Neinei. Men det handler jo om hvem
jeg er. Kan du ikke si hva han
hadde gjort?

CARL

Du har ingen ting å bebreide din
mor. Det var jeg som... Jeg
anmeldte ham.

ODD

Hva??

Carl resignerer. Han ser alvorlig på Odd.

CARL

Han sparket henne nesten ihjel.
Hun sto det over da, men hun ble
aldri helt bra igjen.

ODD

Det var egentlig det hun døde av?

CARL

Kurt hadde forlengst sonet tre
måneder for det. Han kunne ikke
tiltales på nytt.

Odd møter skremt Carls harde blikk.

CARL

(forts.)

Og så satt han jo inne for drap
allerede.

Odd stirrer målløst.

085. EXT. FYLKESVEI, NATT.

Odds bil raser bortover den øde veien gjennom skogen.
Det har begynt å blåse opp; vinden rusker i grenene.

086. INT. ODDS BIL, NATT.

Odd sitter alvorlig bak rattet. Utenfor tetner
mørket. En regnskur bryter med ett løs og dekker
frontruta med dråper.

087. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odds bil stanser foran oppkjørselen.

088. INT. ODDS BIL, NATT.

Odd snur seg og ser seg bakover.

089. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odds P.O.V.: Veien bort fra banevokterboligen ligger
åpen og fri.

Odd gir gass, og bilen triller de siste meterne opp
mot garasjen. Garasjeporten går opp, og bilen
oppslukes av mørket.

090. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd triller stille inn gjennom inngangsdøra i sokkel-
etasjen. Han lar være å skru på lys.

Forsiktig gløtter han på døra inn til gjesterommet.

Innenfor er det tett mørke. Odd lytter vaksomt.
Endelig tar han mot til seg, og slår på lyset.

Gjesterommet ligger helt tomt. Sengeteppe på senga.
Pent og ryddig.

Odd trekker et lettelsens sukk. Brått usikker, kikker
han bak døra, men der henger bare en gammel anorakk.

Odd slår på lyset i gangen også, og tar stolheisen
opp.

På toppen av trappa setter han kurs for soverommet.

Liv ligger med lukkede øyne, badet i svette. Hun
ynker seg som i et mareritt. Med et ømt smil setter
Odd seg ved hodeenden og stryker henne over håret.

Brått slår Liv opp øynene og ser overrasket på ham.
Hun vil si noe, men Odd legger en finger over munnen
hennes og prøver et gutteaktig, muntert smil.

ODD

Jeg kunne ikke leve uten deg.

Liv stirrer redd på ham. Odd ser forundret på henne.

ODD

(forts.)

Ikke vær redd. Han er borte.

Bak Odd, i fotenden av senga, glir dyna langsomt til
side, inntil -

- Kurts hode kommer til syne opp mellom bena til Liv.
Hele underansiktet til Kurt er blankt av fuktighet.

Odd hører bevegelsen, og snur seg forskrekket. Han
rygger skremt bakover i rullestolen.

KURT

Er du redd meg?

Odd bare stirrer fra Kurt til Liv.

Liv begynner fortvilet på en skuldertrekning...

Kurt smiler lystig og kaster dyna til side.

KURT

(forts.)

Du trenger ikke ben, vet du.

Han legger håndflatene mot gulvet, sparker ifra og
spretter opp i håndstående. Ansiktet skinner
forventingsfullt mot Odd.

Odd setter resolutt kurs for døra.

Kurt kommer seg på bena og griper tak i rullestolen.

KURT

(forts.)

Hva slags takknemlighet er det?

ODD

Slipp!

LIV

Odd...

ODD

Har du tenkt at det skal fortsette
sånn? At du ligger og boller deg
med faren min mens jeg sitter
og... ja, og...

Kurt slynger Odd brutalt i gulvet.

KURT

Prater i mobiltelefon?

Kurt trækker tungt på Odds hånd idet han strekker seg fram og fisker mobiltelefonen ut av lomma på rullestolen.

KURT

(forts.)

Sprer falske beskyldninger?

Kurt gir Odd et hardt spark i siden.

KURT

(forts.)

Prøver å få meg sperra inne, når
jeg hjelper deg?

Liv legger hånda på Kurt.

LIV

Kurt...!

KURT

Sorry.

Han roer seg, og rekker Odd hånda for å hjelpe ham opp.

KURT

(forts.)

Jeg er lei for det.

Odd tar ikke hånda til Kurt, men henvender seg til Liv.

ODD

Vet du hvor han har vært? Han har sittet inne for drap.

Kurt stirrer målløs på Odd.

Så løfter han rasende Odd opp fra gulvet med begge hender og kyler ham i veggen.

KURT

Det får da være grenser for drittpreik!

Liv bykser forferdet opp på ryggen til Kurt, og klorer seg fast.

Kurt slipper Odd rett i gulvet, og rygger av full kraft inn i veggen. Lufta blir slått ut av Liv, og hun slipper taket.

Nede på gulvet ser Odd fast opp på Kurt.

ODD

Jeg har snakket med Carl.

Kurt rister oppgitt på hodet, og blåser.

KURT

Pfh! Carl!

Han setter øynene i Odd.

KURT

(forts.)

Du vet at Carl ikke kan kontrollere sinnet sitt?

Kurt ignorerer Odds skeptiske blikk og ser forklarende på Liv.

KURT

(forts.)

Han slo søstra si helseløs med biljekken og trua henne til å vitne mot meg. Jeg har bare prøvd å ta meg av familien min.

Liv nikker redd. Kurt sukker, og vender seg faderlig til Odd.

KURT

(forts., til Odd)

Det er altfor sent for deg å være oppe nå.

Kurt løfter Odd opp fra gulvet.

Liv stirrer på Kurt stiv av redsel.

I et glimt får Kurt øye på den uforstilte redselen i Livs blikk. Han holder blikket hennes i sitt.

Så rister han bebreidende på hodet og finner fram et av håndjernene i skuffen.

I GANGEN I SOKKELETASJEN: Kurt kjører stolen med Odd inn i gjesteværelset. Idet Kurt stikker nøkkelen i låsen og skal til å lukke døra, griper Odd bedende armen hans.

ODD

Kurt... Pappa! Jeg ble bare så overraska... Gjort er gjort, OK?

Kurt bare lukker døra og låser omhyggelig. Han lar nøkkelen stå i på utsiden.

OPPE I SOVEROMMET: Liv ligger på senga. Det ene håndleddet til Liv er lenket fast til den ene sengestolpen med et av håndjernene. Liv ser redd mot Kurt idet han kommer inn.

Kurt dytter omtenksomt dyna omkring henne. Så legger han seg ved siden av henne i senga og trekker dyna godt opp over ørene.

I GJESTEROMMET: Odd blir sittende et øyeblikk for å samle seg. Så kjenner han forsiktig på døra. Den rikker seg ikke.

Odd triller bort til senga og aker seg over på madrassen.

OPPE I SOVEROMMET: Liv ligger fastlenket som før. Hun skotter bort på Kurt. Pusten hans går regelmessig.

Varsomt begynner Liv å løfte på tverrliggeren over sengestolpene.

Hun stanser brått idet Kurt plutselig snur seg mot henne.

KURT

Godnatta. Ses i morgen...

Liv stirrer redd tilbake. Kurt viker ikke blikket.

LIV

Godnatta. Ses i morgen.

Kurt smiler tilfreds, og snur seg bort igjen.

Liv puster umerkelig ut, og blir tålmodig liggende å vente.

NEDE I GJESTEROMMET: Odd ligger til sengs med dyna pakket godt rundt seg. Han kveler et gjesp. Idet han hører at nøkkelen vris om, ser han anspent mot døra.

Liv kommer stille inn, fullt påkledd. Fra håndleddet hennes dingler håndjernene.

Odd betrakter henne uttrykksløst.

Hun setter seg på sengekanten, forberedt på en vanskelig samtale.

LIV

Odd...

Odd slår dyna til side, og Liv ser at han også er fullt påkledd.

Odd legger en finger på leppene og aker seg over i rullestolen.

Ved døra signaliserer han til Liv at hun skal skynde seg å bli med. Liv napper med seg den gamle ski-anorakken og følger etter.

091. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd ruller ut fra sokkeletasjen med kurs for garasjen. Idet Liv lukker døra etter dem, griper vinden tak i dørbildet. Det er bare så vidt Liv klarer å forhindre at døra smeller hardt i veggen.

Hun skynder seg gjennom stormkastene etter Odd.

LIV

Gi meg nøklene...

Hun rekker Odd anorakken, og Odd gir henne nøklene sine. Liv går inn i garasjen, mens Odd blir sittende igjen i rullestolen. Hutrende trekker han på seg anorakken.

Uten at Odd ser det, kommer lyset på bak gardinene i soveromsvinduet oppe.

Liv klatrer inn i Odds bil, vifter til side de sjenerende håndjernene og vrir om tenningen. Motoren er kald, og starter ikke med en gang.

Liv er litt uvant med de spesialtilpassede instrumentene, og rygger inn i sykler, malingspann og esker. Slalåmstøvler, miniski, skøyter, vadere og fjellstøvler velter fram. Skramlingen er øredøvende.

Liv går ut av bilen og sjekker at ingen alvorlig skade er skjedd. Så setter hun seg inn igjen.

Omsider får Liv bilen i gir, og kjører ut av garasjen.

Utenfor garasjen stanser hun ved rullestolen, strekker seg over seteryggen og åpner bakdøra for Odd.

Idet hun ser opp, registrerer hun lyset i soveromsvinduet.

LIV
(forts.)
Skynd deg!

Han manøvrerer seg raskt over fra rullestolen til bilsetet, og trekker den sammenslåtte rullestolen etter seg inn i bilen.

Med et engstelig blikk bakover mot huset setter Liv bilen i bevegelse nedover oppkjørselen.

Bilen svinger ut på fylkesveien, og akselererer vekk fra den gamle banevokterboligen. De er fri!

092. EXT. FYLKESVEI/INT. ODDS BIL, NATT.

Odds bil suser gjennom stormen og natta.

Engstelsen slipper taket i Liv, og hun smiler opp mot bakspeilet.

LIV
(forts.)
Nå... Hvor skal vi?

Med en hånd stryker mannen i baksetet av seg anorakk-hetta. Kurts ansikt kommer til syne.

KURT
Isn't Odd coming?

Liv skriker til og Odds bil gjør en brå skrens.

093. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odds bil står igjen parkert i garasjen. Det er lys både i gjesterommet nede og i soverommet oppe. Regn.

094. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, NATT.

Odd sitter nok en gang på sengekanten nede i gjesterommet. Han har skrubbsår i ansiktet.

Det knirker ovenfra. Blikket hans vandrer mot taket. Små smerteskrig blander seg med knirkene.

Odd legger seg ned. Uttrykksløst hører han at rytmen i knirkene ovenfra blir raskere og mer regelmessig. Han lukker øynene.

095. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, MORGEN.

Med ett treffes Odds sovende ansikt av en bunt solstråler. Han åpner øynene.

Kurt står med ryggen til og trekker gardinene til side. Idet Kurt snur seg mot Odd, rekker han Odd et dekket frokostbrett og smiler hjertelig - han er i perlehumør.

KURT

Godmorgen!

Odd nikker forundret.

KURT

(forts.)

Jeg bakte rundstykkene litt grove.
Vi må ta hensyn til tarmfunksjonen
din, vet du.

Odd ser perpleks på ham.

096. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

I BADEROMMET: Livs ansikt er hovent av blåmerker. Hun vurderer konsentrert -

- tre forskjellige pilleglass som hun holder i hånda. De er alle merket med rød trekant.

I TRAPPA: Stolheisen stanser øverst i trappa. Kurt triller Odd av. Han har på seg rene klær og tøfler.

I KJØKKENET: Liv står og drysser knuste tabletter opp i en kaffekopp mens hun rører omhyggelig. Idet Kurt triller Odd inn i kjøkkenet, blåser Liv raskt pulverrestene bort og smiler mot Odd.

LIV

Hvordan har du det?

Odd ser hjelpeløst på Livs maltrakterte ansikt, og kaster et usikkert blick mot Kurt.

ODD

Fin avføring.

Idet Liv skal til å rydde bort en tom frokost-tallerken, ser Odd at det fremdeles dingler et par håndjern fra håndleddet hennes. Kurt kommer henne smilende i forkjøpet.

KURT

Jeg skal ta den.

Han tar i samme slengen med seg den fulle sigarett-pakken hennes. Med et bebreidende blick hiver han den i søpla.

Liv bare smiler. Hun betrakter ham kjærlig mens han rydder serviset inn i oppvaskmaskinen.

LIV

Er du ikke trett, du?

Kurt legger faderlig hånden på armen til Liv.

KURT

Det viktigste er å gjøre så godt man kan.

Liv stryker bekreftende hånda hans, og skyver kaffen nærmere.

Odd ser undrende fra Kurt til Liv. Hengivenheten mellom dem virker ekte.

KURT

(forts., til Liv)

Nå gjør vi to en avtale. Jeg tar meg av huset. Og så øver du fire timer før lunsj, og fire timer etter. Ikke noe unnasluntring.

Liv skal til å nøde ham med kaffen, men Kurt avbryter henne.

KURT

(forts.)

Jeg vet det har vært mye med Odd, men det har vi lagt bak oss. Ikke sant?

Han kikker spørrende bort på Odd. Idet Odd nikker nølende, løfter Kurt kaffekoppen til munnen. Men så setter han den ned igjen.

KURT

(forts., til Liv)

Du har det i deg! Jeg vet du har det i deg, men du må jobbe... Å ville er ikke nok!

LIV

Jeg vet det. Men jeg trenger å bli minnet på det.

Hun går føyelig inn på øvingsrommet. Kurt vender seg til Odd.

KURT

Stort hus. Det sier seg selv at dere må ha hjelp?

Odd svarer ikke. Kurt setter øynene hardt i ham, spørrende.

ODD

Javisst.

Kurt nikker og griper kaffekoppen. Fra øvingsrommet lyder *CELLOMUSIKK: "VALSE TRISTE"*. Kurt smiler. Så setter han koppen ned og snur seg mot Odd igjen.

KURT

Hvem som helst kan for eksempel gå rett inn her og ta for seg. Nummer én er sikkerhetslåser!

Han reiser seg, men så husker han kaffen og tømmer koppen i ett drag.

KURT

(forts.)

Bare kos deg og slapp av så lenge.

Odd sitter urørlig til Kurt har lukket kjøkkendøra bak seg. Så triller han stille ut i entréen.

Kurt er ikke å se. Odd retter prøvende fjernkontrollen mot ytterdøra.

Døra åpner seg, helt som normalt.

"*VALSE TRISTE*" lyder mykt og vemodig fra øvingsrommet. Odd stanser foran den åpne døra. Han blir ubesluttsomt sittende å lytte til musikken.

Så puster han tungt og triller raskt ut.

INNE PÅ ØVINGSROMMET: Liv øver konsentrert på "*VALSE TRISTE*". Hun kikker stjålent bort mot -

- Kurt, som sitter som et lys og lytter.

Liv gir Kurt et fort smil og konsentrerer seg om musikken igjen.

Kurt lar øynene gli igjen og nyter musikken.

Liv spiller, mens hun i smug holder øye med Kurt.

Kurt åpner øynene og setter seg opp, lys våken.

Liv skjuler skuffelsen og spiller tålmodig videre.

Kurt kveler et gjesp.

097. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd triller stille ned fra hovedinngangen og rundt huset mot garasjen på forsiden. Idet han nærmer seg hushjørnet og er innenfor synsvidde av inngangen i underetasjen, sakner han forsiktig farten.

Det er ingen å se. Odd triller rundt garasjen til garasjeporten.

Idet han skal til å åpne garasjen, oppdager han -

- en ny hengelås, festet i kraftige beslag. Porten lar seg ikke åpne!

Odd setter besluttsomt kurs nedover oppkjørselen mot portstolpene.

Idet han svinger ut av porten, bråstanser han.

Kurt står i veikanten et stykke bortenfor og ser spørrende mot Odd.

KURT

Hvor skal du?

Odd summer seg kvikt.

ODD

Se etter posten.

098. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Kurt triller småskjennende Odd inn gjennom entréen, hvor Livs *CELLOSPILL* fremdeles lyder ut fra øvingsrommet.

KURT

Det er fordi jeg er redd for deg.
Du må alltid si ifra når du går ut
av huset.

ODD

Jammen hør her...

KURT
Ikke den tonen!

Cellomusikken stanser. Kurt besinner seg, og stryker seg trett over øynene.

KURT
(forts.)
Jeg kan forstå at du blir selv-
destruktiv i en overgang. Men...

Han slipper en langtrukken gjesp idet Liv kommer til syne i døra til øvingsrommet.

KURT
(forts., til Odd)
Du kan jo ikke kjøre ut i bare
tøfler!

Han ser spørrende på Liv. Hun nikker støttende.

KURT
(forts., til Odd)
Det er for din skyld.

Et nytt gjesp presser seg fram.

Liv tar tak i Kurt for å hjelpe ham mot soverommet, men han river seg løs og ser uforstående mot henne.

KURT
(forts.)
Hva faen...?

Liv ser forståelsesfullt på ham.

LIV
Du har vært våken i hele natt.

Kurt stirrer tilbake, gnir seg forbannet i øynene.

Kurts P.O.V.: Liv glir ut og inn av fokus.

KURT
Hva faen!

Kurt langer brått ut etter håndjernet som dingler fra Livs håndledd, men hun er forberedt og smetter forbi ham bort til utgangsdøra.

Odd betrakter dem uforstående.

KURT
(forts., til Liv)

Hva faen har du lurt i meg?

Han svaier ustøtt. Ettersom Kurt står midt i entréen, avskjærer han Odd fra utgangsdøra.

Et lys går opp for Odd. Han ser forbauset bort på Liv.

Liv bare tverrvender og flykter ut.

ODD

Liv...!?

Døra smeller igjen. Kurt stuper tvers over entréen, river opp døra og stryker etter henne.

099. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv springer for livet ned mot oppkjørselen.

I et glimt ser hun at Kurt kommer etter henne.

Liv sprenger på, tross store smerter, og halter seg desperat ned mot portstolpene.

Kurt tar raskt innpå. Idet Liv forbereder seg på at han skal ta tak i henne, oppdager hun overrasket at han i stedet løper forbi.

Så snur han, og jogger opp mot henne igjen, storfornøyd med sin egen prestasjon.

Liv står uforstående.

Kurt bryter ut i latter.

KURT

Tango!

Han griper tak i henne, og tvinger henne lattermildt med på en brå tango.

KURT

(forts., synger)

La lala lala lala lah!

Så sparker han uten forvarsel beina under henne.

100. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Fra stuevinduet ser Odd forferdet ned mot oppkjørselen. Så snur han seg bort og triller raskt tilbake til entréen.

Han har kurs for telefonen.

101. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Liv lempes som en sekk ned på bakken foran inngangen til underetasjen.

Kurt kommer tilbake med en kraftig totom/ firtom på halvannen meter. Brått vakler han under vekten, hikstende.

Liv ser det, håpefullt.

Kurt støtter seg til stokken. Idet han snur seg, blir det klart at rusen har fått fotfeste: Han holder på å falle sammen av et hysterisk latterkikk.

Endelig får han sånn noenlunde kontroll. Han tørker øynene og rister smilende på hodet til Liv. Så løfter han opp stokken.

Liv krymper seg redselsslagen under ham, men -

- Kurt kjører bare stokken opp under dørklinka og planter den andre enden godt i bakken, slik at døra ikke lar seg åpne fra innsiden.

102. INT GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd slår hissig på gaffelen på telefonapparatet, men får ikke lyd. Idet han fortvilet legger på, kommer et *SMERTESKRIK* utenfra.

Døra går opp, og Kurt kommer inn med Liv på slep. Blikket hans er mørkt, latteren er strøket av ham.

Med et mørkt nikk signaliserer Kurt at Odd skal trekke lenger innover i huset.

Odd bakker vaktstomt stolen, mens han leter etter Livs blick med øynene.

Liv henger bare viljeløst etter Kurt, i halvkoma.

Kurt sleper Liv inn i øvingsrommet og lenker henne til radiatoren med håndjernet hun har rundt håndleddet.

Odd betrakter Kurt mens han legger nøkkelen fra seg på toppen av skapet, der han også finner en plastpose som han tar med seg ut.

Han vinker utålmodig at Odd skal kjøre foran ham inn i stua.

Kurt setter seg på stuebordet ved siden av den gamle sølvspilledåsen. Han ser på Odd med fjernt alvor.

KURT

Moren din var en uvanlig vakker
kvinne. Jeg ga deg verdens beste
mor.

Odd ser spørrende på ham.

KURT

(forts.)

Hva var takken? Hm?

Odd stirrer dumt på Kurt.

Kurt tar behersket opp plastposen og trekker den ned
over hodet på Odd. Så strammer han med en knute rundt
halsen.

KURT

(forts.)

Kasta ut. Skvisa bort. Det var
takken.

Odd sitter urørlig med plastposen over hodet. Han har
hendene fri, men rører dem ikke. Bare venter.

KURT

(forts.)

Ikke noen dame. Ikke noe hus. Ikke
champagne, ingen gyllen fall-
skjerm...

Kurt nikker mot spilledåsen.

KURT

(forts.)

Det eneste jeg hadde var en
spilledåse.

Odd begynner å bli rød i toppen. Plastposen dugger.
Han holder ut.

KURT

(forts.)

Men du ville ikke ha noen spille-
dåse.

Han synker sammen, overveldet av følelser, og gnir
seg der Odd traff ham i panna. Så skjuler han
ansiktet i hendene og hikster.

KURT

(forts.)

Hva har jeg da gjort deg?

Med en brå kraftanstrengelse griper Odd tak i posen med fingrene og flerrer den opp. Han trekker pusten begjærlig.

Kurt roer seg, reiser seg opp og ser hardt mot Odd.

KURT

(forts.)

Men Liv skal du ikke få ta fra meg.

Kurt strever for å holde seg oppreist, og konsentrerer seg intenst om gardinet. Han fniser plutselig.

KURT

(forts.)

Det er lenge siden du har bada nå?

Odd ser at mobiltelefonen stikker opp av lomma til Kurt. Idet han skal til å lirke den til seg, snur Kurt seg spørrende mot ham.

Odd nikker bekreftende, og Kurt fortsetter å studere gardinet.

Uendelig forsiktig napper Odd mobiltelefonen til seg. Han ser vaktsomt opp mot Kurt.

Med et plutselig rykk river Kurt ned gardinet.

Odd skvetter til, men klarer å skjule mobiltelefonen.

Kurt studerer uanfektet gardinsnora. Den er smidig og sterk.

KURT

(forts.)

Ja? La meg slippe å si alt tre ganger da! Inn på badet!

Han slår med snora som en pisk. Odd skynder seg av gårde.

Kurt synker tungt ned i en stol.

KURT

(forts.)

Oy-oy-oy.

INNE PÅ BADET: Odd tar opp mobiltelefonen. Med et engstelig blick på døra slår han et tresifret nummer. Etter tre ringetoner så lange som evigheter får han svar.

ODD

(hvisker i telefonen)

Dette er Odd Karlsen...

Spørrende, skurrende lyder fra telefonen. Odd legger hånda over høyttaleren, snur seg bort fra døra og prøver på nytt å gjøre seg forstått.

ODD
(forts., hvisker)
Dette er Odd Karlsen...

Nye spørrende lyder. Skremt hører Odd at raske skritt nærmer seg; baderomsdøra blir revet opp.

ODD
(forts., roper)
Dette er Odd Karlsen! Jeg blir holdt fanget!

I samme øyeblikk er Kurt over ham.

ODD
(forts., roper)
Hjelp! ...

Telefonen ramler ned på gulvet. Odd beljer uartikulert. Kurt trækker hardt og resolutt på mobiltelefonen.

En knasende lyd og mange plastbiter levner ingen tvil om utfallet.

103. INT. LENSMANNSKONTOR, DAG.

Ved lensmannskontorets sentralbord sitter en uniformert kvinne foran computerterminalen. Hun henvender seg til sidemannen.

POLITIKVINNE
Alarm. En Odd Karlsen... adressen er langt inni skauen...

Sidemannen snur seg mot henne. Det er Geir, den hektiske politimannen fra tidligere. Han betrakter navnet og adressen som har kommet opp på skjermen, men blåser bare overlegent.

GEIR
Odd Karlsen? Det kan du bare ta helt med ro.

104. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Kurt sjekker temperaturen på vannet som strømmer inn i det store jacuzzi-karet, og snur seg mot Odd som sitter fullt påkledd i stolen.

KURT

Alle må vaske seg.

Odd stirrer bare trassig tilbake.

Kurt sukker. Med en overrumplende bevegelse griper han den ene hånda til Odd og smekker på det ene paret håndjern han har igjen.

Odd feker vilt med den andre hånda, men Kurt fanger den og får den også låst fast i håndjernene.

Så fester Kurt den ene enden av gardinsnora i håndjernene og knytter den andre enden provisorisk fast i dusjarmaturen oppe ved taket. Dermed blir Odd sittende med armene høyt i været.

KURT

(forts.)

Unger!

Kurt åpner gylden til Odd og trekker av ham buksene. Ettersom armene til Odd er bundet, er det umulig å dra av ham skjorta.

Kurt finner en neglesaks i toalettskapet og gjør seg klar til å klippe.

ODD

Vær så snill, hold opp...

Odd ser inntrengende på Kurt.

Kurt smiler mildt, stryker Odd over kinnet og går ustøtt i gang med å spjære skjorteermene.

105. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

En hvit Mercedes svinger inn oppkjørselen.

Bak rattet sitter Carl.

106. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd sitter i bare underbuksa.

KURT

Det var Karlsen junior.

Kurt stikker neglesaksa inn under trusestrikken og klipper til.

KURT

(forts.)

...og så Junior junior.

Kurt betrakter med interesse skrittet til Odd.

KURT
(forts.)
Unyttig sak.

Han klipper to ganger i lufta og fører saksa ned mot skrittet til Odd.

Odd skriker redd.

Latteren bobler opp igjen i Kurt.

KURT
(forts.)
Skjønner du ikke spøk?

Kurt løsner gardinsnora fra dusjarmaturen og tipper Odd på magen opp i det store jacuzzi-karet, så han blir liggende oppå armene sine.

Odd prøver å snu seg over på ryggen, men Kurt er raskt over ham.

KURT
(forts.)
Å-åh...!

Kurt trekker med søvngjengeraktig sikkerhet de sammenlenkede håndleddene til Odd ned mellom bena på ham med gardinsnora. Deretter strammer han og knytter enden av snora godt fast i håndtaket på veggen.

107. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Carl stiger opp på trammen utenfor entrédøra. Han betrakter interessert den nye rampen, rusker prøvende i gelenderet og nikker anerkjennende. Så ringer han på.

108. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Idet *DØRKLOKKA* lyder, hylar Odd så høyt han kan. Kurt er straks på pletten og presser ansiktet hans ned i vannet. Ettersom Odd ligger på magen med armene klemte fast under seg, er han helt hjelpeløs.

Lyden av *DØRKLOKKA* skjærer enda en gang gjennom vannsuset.

Kurt tenker seg om. Så vrenger han av seg de skitne strømpene sine, dytter den ene inn i munnen på Odd og binder den andre stramt over, knytter i nakken.

109. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Carl sukker. Så begir han seg ned til Mercedesen igjen.

110. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Kurt sitter på kanten av badekaret. Han ser bebreidende, nesten trist på Odd.

KURT

Den eneste sønnen min.

Han rister frustrert på hodet og åpner vannkrana på fullt.

Vannet stiger langsomt opp over kjaken til Odd.

Kurt tørker seg i øynene, overveldet av sin egen triste skjebne. Så siger sovemiddelet på ham for fullt, og han synker inntil veggen.

111. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Carl rygger Mercedesen opp foran inngangen til sokkeletasjen for å snu, og kjører ut på veien.

I porten stanser Mercedesen. Så rygger den tilbake, opp foran inngangen til sokkeletasjen igjen.

Undrende betrakter Carl -

- stokken som sperrer inngangen til sokkeletasjen.

112. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Odd har bare så vidt neseborene over vannet. Han kjemper forgjeves med snora.

Lyden av *DØRKLOKKA* skjærer på nytt gjennom vannsuset. Et øyeblikk rives Kurt ut av komaet, og løfter svakt på hodet.

Deretter kollapser han rett ut på gulvet.

Det durer iltert en gang til, men Odd er helt hjelpeløs.

113. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

Carl står oppgitt på trammen utenfor entrédøra. Han snur seg for å gå igjen, men en svak lyd får ham til å nøle.

Carl legger øret inntil døra og lytter.

LIV

(OFF, svakt)

Hjelp... hjelp...

Han kjenner på døra, men den er låst.

114. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, DAG.

PÅ BADET: Odd strammer fortvilet ryggmusklene for å få nesen over vannet, men må gi opp. Ansiktet synker ned under vannet et øyeblikk, før han igjen spenner ryggen og får nesen opp i lufta.

I STUA: En hagestol knuser glassdøra ut mot terrassen. Carl stikker inn en hånd, og åpner døra.

Nølende går Carl lenger inn i huset. Idet han hører plask og vannsus, setter han kursen mot badet.

LIV

(OFF)

Hjelp... hjelp...

Carl hører ropene, og setter i stedet kurs for øvingsrommet. Idet han åpner døra til øvingsrommet, ser han at -

- Liv ligger lenket til radiatoren, forslått og ille tilredt.

Carl styrter bort til henne.

LIV

(forts.)

Nøkkelen... der oppe...

Hun gjør en bevegelse med hodet mot skapet.

INNE PÅ BADET: Odd gir opp å holde nesen over vannet. Han dukker ned i badekaret, krummer nakken, haler kraftig i gardinsnora og drar seg rundt i en stupekråke-bevegelse.

Et øyeblikk blir han liggende på hodet nede i vannet, tynget ned av de lamme bena, men klarer å trekke seg rundt og opp i sittende stilling med ryggen mot kanten av badekaret. Han peser tungt gjennom nesen.

I ENTREEN: Carl rygger ut fra øvingsrommet med Liv i armene.

CARL

Såå... det ordner seg.

I det samme stuper Kurt ut av kjøkkendøra med en lang kjøkkenkniv foran seg.

Knivbladet glir rett inn i Carls rygg. Carl stønner uartikulert, slipper Liv i gulvet, og vrir seg rundt.

Øynene stirrer uttrykksløst mot Kurt. Så synker Carl ned på kne.

Kurt stirrer sløvt tilbake. Han synker ned på kne han også, og betrakter interessert Carls ansikt.

Glansen forsvinner fra Carls øyne. Han bikker overende og blir liggende.

KURT

Dæven...!

Liv har kommet seg på bena. Hun ser sjokkert fra Kurt til Carls blodige, Livløse kropp. Så setter hun i å skrike hysterisk.

KURT

(forts.)

Hold kjeft!

Hissig slynger han Liv ned trappa.

Liv styrter kast-i-kast nedover trinnene, inntil hun blir liggende Livløs i underetasjen.

Kurt ser forundret etter henne, og vakler etter (fremdeles barbent). Ved foten av trappa setter han seg på huk ved siden av Liv og kjenner etter puls. Så reiser han seg langsomt opp.

Kurt stabber seg opp trappa. Det glimter stygt i øynene hans. Han åpner døra til baderommet.

I BADEROMMET: Idet Kurt kommer inn på badet, griper Odds hender - fremdeles sammenlenket - tak i Kurt og slynger ham på hodet i veggen.

Kurt blir overrumplet. Et nytt hardt smell slår bevisstheten ut av ham, og Kurt kollapser i en haug under servanten.

Odd betrakter uttrykksløst Kurt på badegulvet.

115. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Odd triller ut av badet i rullestolen. Han er fremdeles naken og har fremdeles hendene sammenlenket. I entréen steiler han ved synet av -

- Carls lik.

Så oppdager han Livs urørlige skikkelse i bunnen av trappa.

ODD

Liv!

Odds første impuls er å ta stolheisen ned, men i stedet kjører han inn i øvingsrommet, hvor han plukker opp de opplåste håndjernene ved radiatoren.

Odds hender leter forgjeves etter håndjernsnøkkelen.

Odd ser seg rundt. En stol er skjøvet borttil skapet der hvor Kurt la opp nøkkelen.

Odd gir opp å lete, og kjører ut.

Med håndjernene fra øvingsrommet lenker Odd sammen hendene på ryggen til den bevisstløse Kurt. Operasjonen er plundrete å få til når Odds egne hender også er lenket sammen, men Odd greier det uten å miste balansen eller falle ut av stolen.

Deretter henter Odd sykkellåslenka fra plassen sin ved siden av sykkelhjelen i garderoben.

Sykelkjettingen trer han gjennom håndjernene, og fester så kjettingen stramt rundt dørklinkene på baderomsdøra med hengelåsen.

Endelig manøvrerer han seg raskt opp på stolheisen, og trykker på knappen. Heisen bærer ham langsomt ned.

Ved bunnen av trappa bøyer han seg ned over Liv og kjenner på halspulsåra. Idet han løfter på hodet, ser han at Livs hode henger i en veldig unaturlig vinkel.

Odd lukker sønderknust øynene.

Liv ligger blek og urørlig på gulvet.

Odd ser på henne med brustent blikk.

MUSIKK: Tango-tema i langsom, mollstemt marsjtakt.

Robotaktig ruller Odd inn på hobbyrommet, hvor han plasserer vinkelsliperen mellom de nakne knærne og starter maskinen.

Konsentrert fører han lenken mellom håndjernene inn mot skiva.

I ETASJEN OVER: Den skjærende lyden trenger inn på badeværelset, hvor Kurt løfter groggy på hodet. Han stønner, og kjemper seg opp i sittende stilling.

Langsomt klarer blikket litt. Han kjenner ørskent på håndjernene sine, kommer seg på bena og ut i gangen. Opprørt ser han ned trappa mot hobbyrommet.

Så faller blikket hans på sikringsskapet i garderoben. Ved å stramme sykkelkjettingen som lenker ham til baderomsdøra, rekker han akkurat fram til skapdøra så han får vridd om nøkkelen med tennene.

I SOKKELETASJEN: Vinkelsliperen arbeider seg langsomt gjennom det harde stålet.

I ETASJEN OVER: Kurt tar sikringsskapet i nærmere øyesyn - det er to horisontale rader med sikringer. Han strekker seg så langt han kan for kjettingen, og når akkurat opp til den nederste raden av sikringer med munnen.

I SOKKELETASJEN: Vinkelsliperen har spist seg gjennom halve stållenken, men lenken lar seg fremdeles ikke rykke av.

I ETASJEN OVER: Kurt biter rundt en av sikringene, vrir på hodet og gjentar bevegelsen. Millimeter for millimeter får han skrudd ut sikringen.

I SOKKELETASJEN: Odd tar en liten pause, lener seg tilbake og tørker svetten.

I ETASJEN OVER: Kurt vrir og vrir desperat på sikringen. Endelig ramler den ned på gulvet.

Utslitt synker Kurt sammen, lytter. Alt er stille i huset. Så skjærer lyden fra vinkelsliperen på nytt gjennom rommet. Kurt gjør en ergerlig grimase.

I SOKKELETASJEN/TRAPPA/ENTREEN: Nede i hobbyrommet rykker Odd av lenken, og strekker triumferende ut armene.

Så triller han ut i gangen og ser opp.

På toppen av trappa står Kurt, sint og hjelpeløst fastlenket.

Odd kjører selvsikkert opp på stolheisen.

Han trykker på knappen. Men stolheisen starter ikke!

På gulvet i gangen oppe ligger den løse sikringen...

Kurt smiler. Han flakker med blikket, øynene faller på -

- dørhåndtaket til baderomsdøra, der kjettingen er festet.

I BADEROMMET: Kurt snubler seg inn på badet og finner en neglefil.

Med hendene på ryggen begynner han å skru opp skruene på beslaget rundt dørhåndtaket.

I TRAPPA/ENTREEN: Odd ser betenkt oppover trappa, usikker på hva som skjer.

Så skynder han seg mot utgangen i underetasjen, men oppdager til sin forundring at døra ikke lar seg åpne. Han dytter og drar i døra uten resultat.

116. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Den kraftige stokken blokkerer som tidligere døra. Ute snør det lett.

117. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

I bunnen av trappa skyver Odd varsomt Livs kropp til side og stiller rullestolen med ryggen til trinnene. Ustødig begynner han å vrikke seg oppover, trinn for trinn.

Kurt jobber febrilsk med skruene, og får løsnet en av dem.

Odd mister balansen, og dumper ned i bunnen av trappa igjen.

Kurt har fått ut en skrue, og har to igjen.

Odd vrikker seg på nytt oppover, møysommelig og forsiktig.

Kurt får ut den andre skruen.

Odd holder på å miste balansen igjen, men klarer seg. Han har bare to trinn igjen!

Kurt ser at Odd nærmer seg toppen. Skruen sitter fast. Han rykker sint i beslaget.

Odd er nesten oppe på det siste trinnet.

Kurt farer bort til trappa. Han når akkurat litt for kort til at han kan sparke til rullestolen på det øverste trinnet.

Odd triller opp i entréen, puster ut. Han ser bedende mot Kurt.

Kurt bare fikler videre med neglefila for å få ut den siste skruen.

Odd betrakter ham uttrykksløst og triller mot utgangsdøra. Kurt griper arrig etter ham, men Odd er - såvidt - utenfor Kurts rekkevidde.

ODD

Pappa...

Kurt ser bare uforsonlig tilbake.

Odd peker på døra med fjernkontrollen. Den åpner seg, og Odd triller naken ut i det hustrige mørket.

118. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Odds blikk flakker usikkert. Det suser svakt i trærne, og et og annet snøfjon virvler gjennom lufta. En togfløyte langt borte bryter stillheten.

Odd tar resolutt av fra hellegangen ned mot oppkjørselen, og følger i stedet en sti oppover mot jernbanelinja.

119. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Kurt står bøyd over Carl. I en lomme finner han -
- nøkkelen med det rosa hjertet, tilgriset av blod.

Kurt låser opp håndjernene sine og styrter ut på nakne ben.

120. EXT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Kurt farer nedover hellegangen, men stanser brått.

I de spredte snøfjonene på bakken er det tydelige hjulspor der hvor Odd har tatt av langs stien opp til skinnene.

121. EXT. JERNBANELINJE, KVELD.

Et pulserende rødt signallys kaster et blekt skjær over ansiktet til Odd. Han puster tungt, driver rullestolen fram over svillene.

Foran ham ligger jernbanesporet som to glinsende streker. Langt borte lyder en togfløyte.

Odd stanser og sjekker armbandsuret sitt. I det samme blir han vår en bevegelse bak seg.

Kurt kommer etter ham, går rolig nå. Stødig og seierssikkert.

Odd stirrer mot det røde signallyset, tenker seg om.

Idet han skal trille videre, er det som om hjulene har kilt seg fast. Han ser forferdet mot Kurt, som nærmer seg.

Kurt smiler selvsikkert.

ODD

Men hva vil du da...! Liv er død!

Odd stønner fortvilet.

Kurt setter i å le. Han rister på hodet og gjør en avvergende "du-lurer-ikke-meg"-bevegelse. Så fortsetter han mot Odd.

Odd kaster et stjålent blikk på -

- Kurts nakne føtter i skinnegangen. Kurt befinner seg like foran pensen mellom dem.

Brått setter Odd i å gaule de første taktene av "*Bro bro brille*".

Kurt stanser forundret. Så fnyser han.

KURT

Du er ingenting, vet du. Null.

Det ene benet blir stående midt i pensen.

Odd ser anspent på Kurt.

Kurt besvarer uforstående blikket. Så flirer han hånlig tilbake.

Det skurrer svakt i skinnegangen. Idet Kurt skal til å gå videre -

- smekker pensen igjen - *PLANG!* Kurt hyler til i smerte.

Benet til Kurt er fanget i en jernklemme midt i skinnegangen.

Signallyset skifter til tindrende grønt. Kurt jamrer seg høylydt.

ODD

Nå kommer det.

Kurt hyler av raseri og smerte.

ODD

(forts.)

Kadong kadong kadong kadong...

Langt borte høres suset fra toget. Odd gjør rutinemessige håndgrep i luften foran seg og rigger med i en jevn rytme.

ODD
(forts.)

Kadong kadong kadong kadong...

Han trekker i en innbilt spak. I samme øyeblikk når togfløyta ham.

Kurt skriker til idet han ser lysskjæret fra toglykta rundt svingen.

Toget kommer dundrende rett imot dem.

Odd rigger kraftigere og kraftigere, fra den ene siden til den andre.

Jernbanehjulene hamrer mot skinnene.

Odd tar overbalansen, velter seg av sporet.

Lyset fra toglykta treffer Kurt, som hylar besatt i dødsangst.

Jernbanehjulene tordner over pensen og videre forbi.

Odd ligger som en bylt i buskaset nedenfor linja.

Toghjulene låser seg, gnistene fyker rundt hjulene.

Oppe ved signallyset og pensen står en konduktør sammen med to oppskakede passasjerer - konduktøren løper bort langsmed toget.

Odd ligger rett ut på ryggen i buskaset. Han lar seg ikke merke med oppstandelsen og ropene oppe fra skinnegangen.

Odds P.O.V.: Opplyste skyer driver dovent over den svarte stjernehimlen. Ståket fra folkene oppe ved toget blir svakere. I det fjerne skriker en fugl.

Møysommelig setter Odd seg opp.

Naken, forfrossen og tilsølt av rød gjørme triller Odd inn på gårdsplassen.

122. INT. GAMMEL BANEVOKTERBOLIG, KVELD.

Entrédøra står på vid vegg. Odd triller utslitt inn. Idet han passerer et speil på veggen i entréen -

- stanser han opp, betrakter seg selv og retter seg opp i ryggen. Så stryker han en hånd gjennom håret, og smiler til speilbildet.

Speilbildet smiler tilbake. Så tar speilbildet tak i stollenene, og stabler seg opp på bena. Den røde gjørmen renner av speilbildet som blodet på et nyfødt barn.

Speilbildet av Odd blir stående å svaie litt mens det smiler bredt mot Odd i rullestolen. Så tar speilbildet et ustøtt skritt ut på gulvet.

Odd sitter i rullestolen og smiler mot speilbildet. Smilet vil ikke gå sin vei. Det blir bare bredere og bredere; stort og trygt og tilfreds.

123. INNTONING AV TEKSTPLAKAT: SYV MÅNEDER SENERE.

124. INT. SYKEHJEM, DAG.

Liv smiler også. Ansiktet er spent av forventning.

ODD

(OFF)

Lukk øynene. Jeg nærmer meg.

Et større utsnitt viser at Odd sitter i rullestolen foran Liv og holder en skje med mat foran ansiktet hennes.

ODD

(forts.)

Ikke gap før jeg sier ifra. Du vil merke det når jeg er der.

Liv lukker lydig munnen. Et enda større utsnitt avslører at hun sitter urørlig, også hun i rullestol. Hun er lammet fra halsen og ned, og må støttes opp med korsett for å sitte. Stolen kan manøvreres med én finger på en liten spak.

Odd kjærtegner leppene hennes med skjeen. Liv stønner og åpner sultent munnen, men kan ikke røre seg mer enn det.

LIV

Kom nå. Helt inn.

Gutteaktig, ertende banker Odd forsiktig på tennene hennes med skjeen.

ODD

Jeg rører deg ikke. Du venter, lukter, tunga løper i vann...

Utsnittet fortsetter å vide seg ut; de to skikkelsene i stua blir mindre og mindre i bildet.

MUSIKK.

125. EXT. SYKEHJEM, DAG.

Institusjonen ligger fredfylt i snølandskapet.

ETTERTEKSTER. MUSIKK FORTSETTER.

Idet musikken toner ut, ånder alt stillhet og ro. Gjennom vindsuset i det fjerne hvisler svakt en togfløyte...

NEDTONING.

SLUTT.